PARADOX

REVISTĂ DE LITERATURĂ SCIENCE FICTION REALIZATĂ DE CENACLUL "H.G. WELLS", DE LA CASA DE CULTURĂ STUDENȚEASCĂ TIMIȘOARA

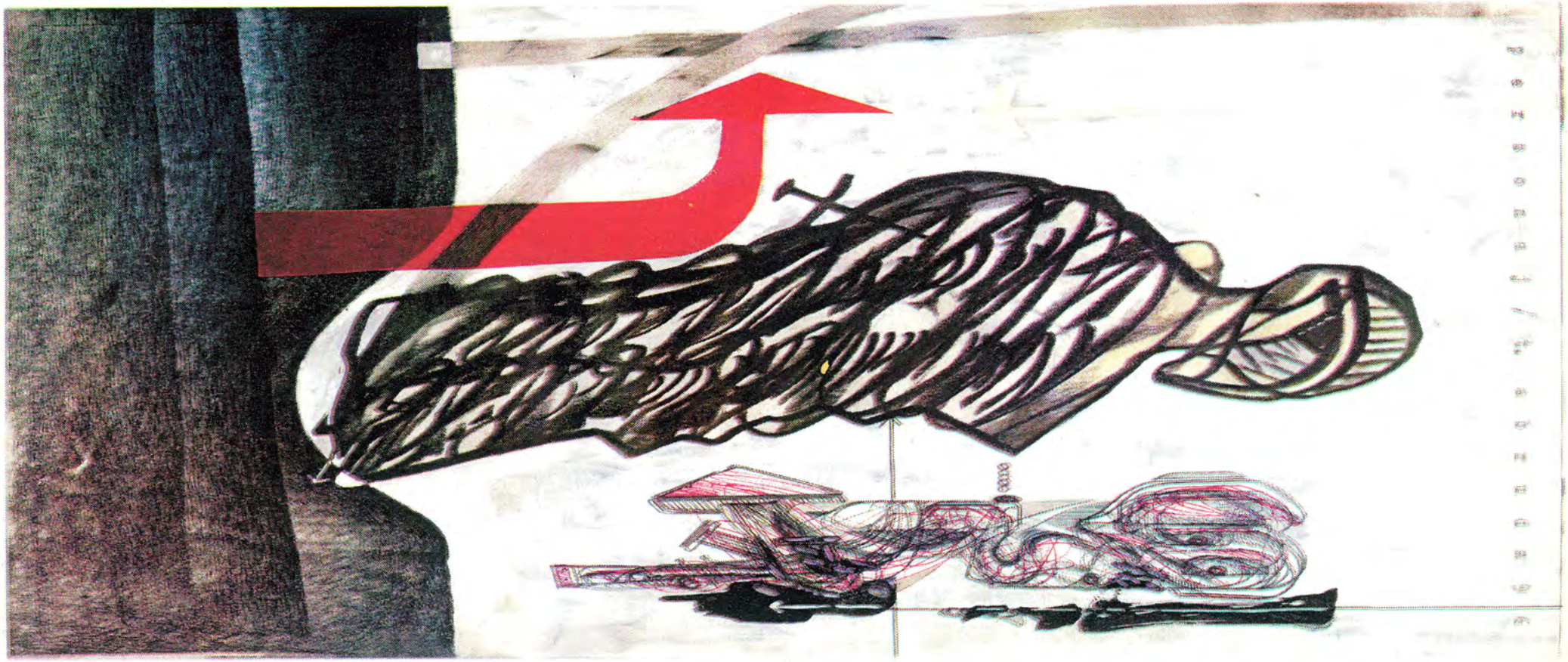

Power Bit Co. SRL

Str. Mureş nr. 131, ap. 1
Timişoara, România
tele/fax: 056 / 182 902
email: office@powerbit.dnttm.ro

calculatoare, programe, consultanţă

s.c. CONSTRUCTA S.R.L.

Bd. Industriilor nr. 5
1900 TIMISOARA, ROMÂNIA
Tel.: +40 - (0)56 - 20.77.10
Fax.: +40 - (0)56 - 20.79.13

Societatea realizează:

- construcţii civile şi edilitare
- construcţii industriale
- construcţii şi confecţii metalice
- amenajări interioare
  - compartimentări uşoare ipsos-carton
  - tavane false

Lucrări executate sau în curs de execuţie:

- Bazine şi staţie de filtrare la Uzina de Apă Timişoara
- Şcoală şi ateliere în Satul de copii Rudolf Walther
- Hale comerciale Complex Totalco
- Amenajări casierii FRET
- Clădirea Euro Hotel
- Construcţii tip vilă

Pentru toate lucrările, asigurăm construcţiile şi confecţiile metalice prin atelierul propriu. De asemenea, asigurăm instalaţiile aferente. Societatea este capabilă să realizeze lucrări speciale (construcţii monolit din beton armat, consolidări de clădiri vechi etc.), dispunând de personal calificat pentru astfel de lucrări.

EDITURA WALDPRESS

Str. Suceava nr. 13, 1900 Timişoara
Tel 056-14.00.19, fax: 056-12.27.12

- *Editură*
- *Tipografie*
- *Agenţie publicitară*

PARADOX

NR. 20 • NOIEMBRIE 1998

REVISTĂ DE LITERATURĂ SCIENCE FICTION
REALIZATĂ DE CENACLUL "H.G. WELLS"

SUMAR

Dorin Davideanu
Anii '90 2

Györfi-Deák György
Năravul din fire 3

Val Antim
Sunetul biciului 5

Radu Pavel Gheo
Dar de Crăciun 10

Tony Chester
Noi valori 16

Cristian Koncz
Hoja 20

Lucian-Vasile Szabo
Boschetar viță de vie 23

Marcel Luca
Vă plac mutanții? 26

Lucian Merişca
Să vă-nvăț eu să regretați? 31

Microdicționar 32

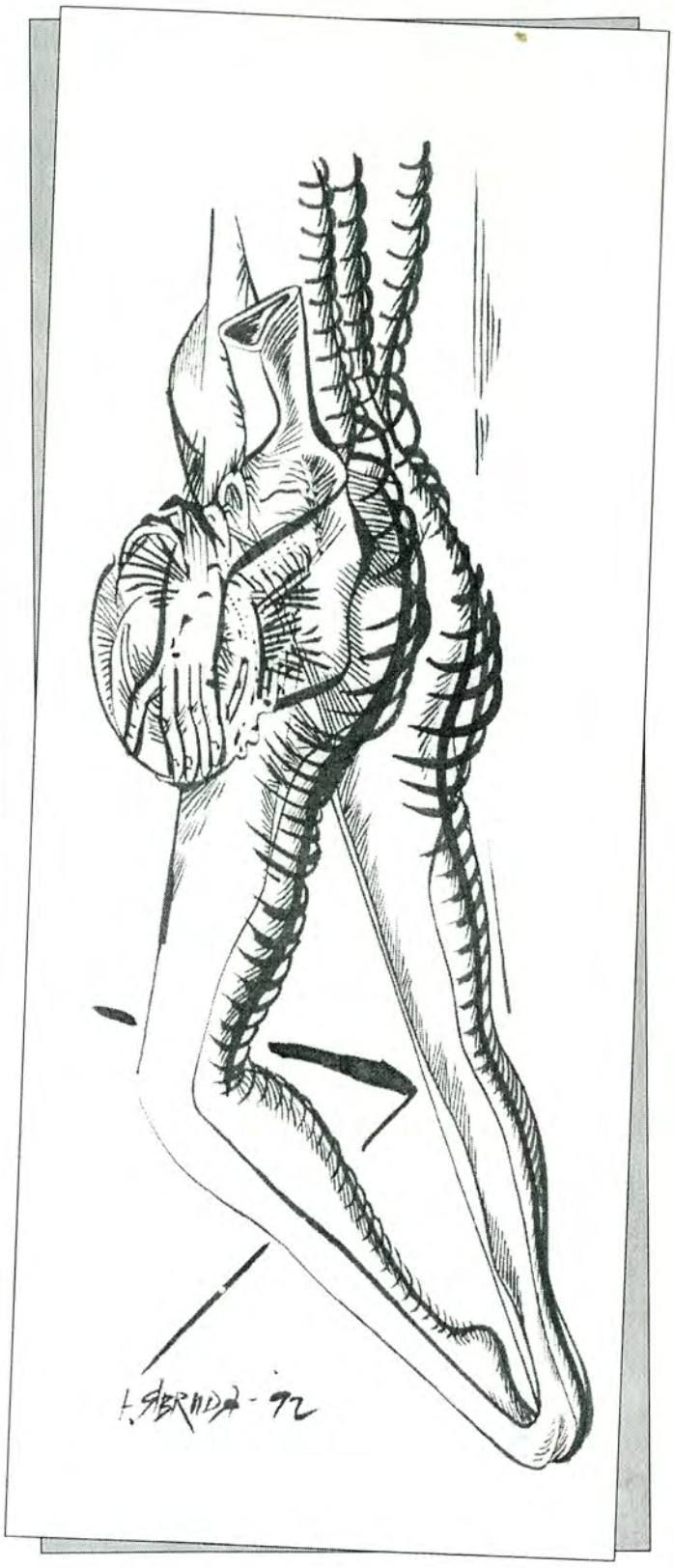

Coperta şi desenele interioare: Traian Abruda

Redactor: Dorin Davideanu

Editor: Tipografia şi Editura Marineasa
Str. Mureş nr. 34, Timişoara

© Toate drepturile asupra prozelor şi desenelor aparțin autorilor.
PARADOX este marcă înregistrată în beneficiul firmei "Paradox" s.r.l. Timişoara.

ANII '90

Anul trecut, revista "Paradox" a sărbătorit 25 de ani de la apariţia primului său număr. Cu acel prilej, în introducerea ediţiei aniversare (o mică antologie a prozei s.f. timişorene), am parcurs evenimentele importante din istoria "Paradox"-ului şi a cenaclului "H.G. Wells". Poate din dorinţa de a salva de la uitare unele fapte peste care au trecut, de-acum, zece sau douăzeci de ani, am neglijat, în amintita retrospectivă, perioada anilor din urmă - de la 1990 încoace. Încercăm să facem acum cuvenitele completări, căci întâmplările demne de a fi consemnate nu au lipsit.

Când, după 1990, a scăzut numărul participanţilor la întâlnirile de cenaclu şi, mai ales, a scăzut numărul autorilor de literatură s.f. dornici să-şi citească lucrările, am căutat să imaginăm alte activităţi, pe placul fanilor.

Am programat filme, audiţii muzicale, am invitat personalităţi din discipline a căror evoluţie atinge, astăzi, domenii rezervate până mai ieri autorilor de science fiction.

Am dorit ca întâlnirile noastre să nu fie doar ecouri ale unor curente în vogă. În serile de videotecă, de pildă, nu am optat pentru vizionarea unor pelicule cu mare succes de casă. În schimb, am oferit amatorilor cicluri de filme (prezentate de Darius Hupov, iar mai apoi de subsemnatul): "Precursorii" (cuprinzând filme din anii '20-'30 – *Cabinetul doctorului Caligari, Golem, Metropolis, Dracula, Frankenstein, Dr. Jekyll and Mr. Hyde, King Kong*), sau "Repere în filmul s.f." (incluzând *2001: O odisee spaţială, 451° Fahrenheit, Călăuza, Starman, Demon Seed, Fantastic Voyage*).

În ceea ce priveşte audiţiile muzicale, selecţia şi prezentarea au aparţinut lui Silviu Genescu şi, apoi, lui Cristian Koncz. A prins contur şi o serie de întâlniri desfăşurate sub genericul "Literatură şi muzică", în care au fost prezentate atât lucrări literare de referinţă în domeniul s.f., cât şi creaţii muzicale inspirate de acestea. Temele au fost *Războiul lumilor* (cartea lui H.G. Wells şi muzica lui Jeff Wayne), *Călătorie spre centrul Pământului* (romanul lui Jules Verne şi creaţia muzicală a lui Rick Wakeman), *Dracula* (Popol Vuh, realizatorii coloanei muzicale a filmului *Nosferatu*, inspirat de romanul lui Bram Stoker), *Cântecele îndepărtatului Pământ* (cartea lui Arthur C. Clarke şi muzica lui Mike Oldfield).

Nu în ultimul rând, îi amintim pe invitaţii ce ne-au onorat cu prezenţa: chimistul Constantin Cozmiuc, arhitectul Mihai-Corneliu Donici, etnologul Otilia Hedeşan, scriitorul Mandics György, biologul Victor Rojancovschi, fizicianul Tiberiu Toró.

Să extindem perspectiva şi să notăm prezenţa activă în fandom a prietenilor noştri de la clubul "Helion", ca şi constituirea, la iniţiativa fanilor timişoreni, a Asociaţiei Române de Science Fiction (ARSFan).

Oaspeţi ai timişorenilor au fost Tony Chester, (martie '95 şi februarie '96), Jonathan Cowie (iulie '97), Bridget Wilkinson. Antuza Genescu a participat, în septembrie '95, la Festivalul Filmului Fantastic de la Manchester, în calitate de *fan guest of honour*.

Au existat, apoi, întâlnirile din fiecare toamnă ale cenacliştilor de la "H.G. Wells", sesiunile "Helion" şi revelioanele s.f., prilej de întâlnire a fanilor activi sau "în rezervă".

În plan concret, putem contabiliza cinci apariţii ale "Paradox"-ului (în diverse formule), un "Helion" în 1990, alte şase apariţii "Helion" (redactor-şef - Cornel Secu) în '94-'95, ca magazin al ARSFan, şi volumele pe care scriitorii timişoreni le-au oferit cititorilor: Mihai Alexandru - *Septembrie, pe la mijloc* (Helicon), - Costel Baboş - *Un om din Waifalua* (Marineasa), Duşan Baiski - *Radiografia unui caz banal* (Marineasa), Silviu Genescu - *T de la sfârşit* (Marineasa), Radu Pavel Gheo - *Valea cerului senin* (Athena), Marcel Luca - *Tactică şi strategie* (Marineasa), antologia *Twelve* (Sedona). Tot Editura Sedona pregăteşte volumul lui Tony Chester, *Cel mai bun prieten*.

Desigur că intenţionat am lăsat pentru final convenţia "Eurocon" din 1994 (*euROcon*), găzduită de Timişoara. Din acest veritabil eveniment care ar putea genera, doar el, o cronică vastă, amintim doar prezenţa lui Jonathan Cowie, Joe Haldeman, John Brunner, Moebius, Herbert Franke, Roberto Quaglia, Tony Chester şi concertul *laser* al lui Adrian Budritzan.

Nu ne îndoim că înşiruirea de mai sus nu e completă. Am vrut să arătăm, doar, că fandomul timişorean merge înainte, dovadă fiind şi "Paradox"-ul care (după ce, pentru numărul anterior, a fost distins de către ARSFan cu premiul pentru cea mai bună revistă profesionistă de s.f.), se încăpăţânează să apară din nou, cu sprijinul prietenilor săi dintotdeauna.

Sigur, retrospectiva de mai sus poate părea o nepotrivită laudă de sine. Este doar o invitaţie adresată iubitorilor de science fiction - de a se alătura cenaclului. Şi toate cele amintite până acum - vizionări de filme, audiţii muzicale şi altele - nu sunt decât încercări de a susţine viaţa de cenaclu în aşteptarea zilei când acesta va reveni la menirea sa dintotdeauna, aceea de atelier de creaţie literară.

DORIN DAVIDEANU

GYÖRFI-DEÁK GYÖRGY

NĂRAVUL DIN FIRE

Domnul Doughty, directorul casei de licitaţii *Splendor*, îşi examină publicul prin ferestruica anume tăiată în acest scop. Domnul Blade, crainicul licitaţiei, arăta sombru şi impecabil, ca de obicei. Era un profesionist ce visase cândva să joace în *Shakespeare Company* şi ar fi reuşit în cele din urmă, dacă nu l-ar fi sedus pe unul dintre "favoriţii" impresarului său. Chiar cu acest păcat, era un bun cunoscător al firii omeneşti şi ştia cum să anime o competiţie, astfel încât să scoată şi ultima leţcaie din buzunarul celor interesaţi.

Fiolele de antrax, principalul obiectiv scos la strigare în această şedinţă, proveneau de la sfârşitul secolului trecut şi fuseseră descoperite din întâmplare, cu ocazia lucrărilor la apeductul transpersan, într-unul dintre fostele buncăre ale armatei irakiene. Licitanţii proveneau atât din mediul academic, de la principalele universităţi şi institute de cercetare, cât şi din lumea habituală. "Vor plusa la început, dar nu vor depăşi cinci mii, hai, poate zece, întrucât nu le permite bugetul. Ah! Uite-l şi pe Spencer «Durere-n Coaste», inspectorul-şef de la asistenţa habituală." I-l arătă şi lui Jan, nepotul său de soră.

- Fereşte-te de el. E mai rău decât fiscul.

Jan Dubrowski îi aruncă o privire dezinteresată. Venise atras mai degrabă de spectacolul în sine, decât pentru a-şi documenta lucrarea de licenţă despre sociologia marketingului. Domnul Doughty îl considera iresponsabil, dar cum altfel putea să fie un băiat de bani gata, pasionat doar de acea lălăială fără noimă care era muzica *spite*. "Bine că are măcar atâta decenţă încât să-şi treacă examenele."

Îşi sprijini braţul de pervaz. Ca urmare, crainicul izbi cu ciocănelul în tăblia pupitrului şi anunţă începutul licitaţiei. Primul obiect era mumia unei pisici. Se credea că o întrupează pe zeiţa Bastet şi că ajută gravidele să nască fără dureri. Poziţia o sută optzeci şi nouă în catalog. Blade fusese instruit să amâne licitaţia arsenalului bio-ofensiv până în momentul când le va sosi confirmarea că Ereticii au realizat ce se întâmplă.

Nu zărea în public nici o uniformă. Sperase să vină cei de la Muzeul Militar, ei poate că ar fi trecut de zece mii, având în considerare ingeniosul şi trainicul mecanism de fragmentare, proiectat de ruşi pe vremea când erau încă sovietici. În rest, interesul armatei pentru armele bacteriologice dispăruse complet după generalizarea simbiozei HAL. Grefele producătoare de tanatină, aşa-numitele "feţe", scoseseră micro-organismele letale şi gazele toxice din arsenalul spiritelor belicoase. Tanatina întărise sistemul imunitar uman atât de puternic, încât bolile contagioase cele mai temute deveniseră absolut inofensive. Ereticii constituiau mărturia vie a acestui fapt. În câţiva ani, germenii patogeni deveniseră mai rari şi mai scumpi decât fusese radiul la începutul erei nucleare.

Comunicatorul piui discret şi afişă binecunoscutul grup : - > (două puncte - linie - mai mare) simbolizând cinismul. Directorul îşi încrucişă braţele. Deşi recepţionase semnalul instantaneu, crainicul arbitră şi susţinu imperturbabil cursa pentru achiziţionarea mănuşilor de cauciuc cu care doctorul Barnard efectuase primul transplant de inimă. Ultim preţ, adjudecat! Douăzeci şi şase de mii, oferiţi anonim prin comunicator şi viraţi instantaneu din contul unei firme americane de intermediere.

- Urmează poziţia 254, set de focoase virale. Preţul de pornire, 500 de lire, anunţă plin de morgă Blade.

Onorabilul Redcliff, doctor în medicină ş.a.m.d., plusă primul cu zece lire, dar vocea în fuse acoperită de răcnetul intendentului de la Muzeul Erorilor Umane:

- Şase sute!

Profesorul Kemenyi, eruditul specialist, poate singurul istoric în stare să se descurce în jungla tulpinilor gripale, ridică discret un deget. Domnişoara Jasmina Mnehali îşi flutură catalogul. Erorile Umane strigară:

- Plus cincizeci!

- Opt sute cinci! anunţă Blade de la pupitru.

Edinburg-ul şi Oxford-ul săriră deodată, dar Muzeul Tehnicii le suflă mingea de sub nas.

- O mie! răsună vocea unui bărbat hotărât prin comunicator. Domnul Doughty aruncă o privire: oricine era, licita pentru Greenwave Ltd.

- Plus zece, spuse blând onorabilul Redcliff.

Domnişoara Jasmina interveni din nou.

- O mie o sută! zise Blade.

- Două mii! îl corectă diva.

Jan o învălui cu privirea. "Eşti o scumpă!" îşi zise, privindu-i coapsele îngemănate strengar, abia acoperite de rochiţa de un galben solar. Jasmina avea un temperament atât de aprins, încât practic monopoliza rubricile mondene. Directorul surprinse privirea tânărului. "Vrabia mălai visează! îşi râse în barbă. Zece la sută a zis la început şi acolo am rămas. E-o scumpă..."

Facultăţile habituale plusară prudent.

- Două mii cinci sute, suspinară Erorile Umane.

- Trei mii! decise Greenwave Ltd.

Onorabilul Redcliff adăugă resemnat:

- Plus zece! şi-şi coborî mâinile în poală.

Domnişoara Mnehali rotunji cifra:

- Cinci mii!

- Cinci mii o sută! ceru muzeul din Manchester.

Blade turuia în voie, urmărind feţele licitanţilor. Încă puţin şi vor începe să renunţe. Vor rămâne doar fanaticii tari în pungă.

- Zece mii! răsună o altă voce prin comunicator. O firmă de avocaţi de mâna a treia. "Să fie oare Ereticii? Nu, nu-i stilul lor", decise domnul Doughty.

- Un-spre-ze-ce! silabisi calm Greenwave Ltd.

Blade întoarse ciocanul pe muchie. Jasmina plusă deîndată şi-i plăcu cum o furnică senzaţia că poate continua jocul după voie.

- Cincişpe! tună oferta avocaţilor. "La ce Dumnezeu la trebuie antraxul? Nu mai e bun de nimic."

- Douăzeci! veni replica şi sala amuţi.

Actriţa îşi lăsă uşor capul pe spate şi-şi trecu mâna prin păr.

- Douăzeci şi una! contabiliză crainicul. Publicul deveni şi mai tăcut.

- Douăzeci şi cinci! se hotărî vocea baritonală de la compania care-ţi deschide toate drumurile.

- Plus zece! nechezară avocaţii.

Jasmina simţi cum i se încinge pielea. "Oh, Doamne, nu credeam să fie atât de... E orgasmic!" Piui ameţită:

- Cincizeci de mii!

Blade tresări nervos şi prinse coada ciocănelului. "Mintea asta de pitulice o să ne strice ploile!"

- Plus o liră, făcu galant licitantul de la Greenwave.

Directorul îşi desfăcu braţele. Dar tânăra se lăsă răpită de acel entuziasm debordant cu care-şi seducea susţinătorii.

- Şaizeci!

Bizarii avocaţi ieşiră din cursă cu un declic sec.

Domnul Doughty simţi cum îl strânge gulerul. Îşi privi ceasul, neliniştit: "La naiba, unde întârzie trăzniţii ăştia?"

- Şaptezeci şi cinci de mii. Şi-o invitaţie la cină pentru duduia Jasmina!

Diva se ridică furioasă, umplând sala cu rotunjimile ei:

- Duduie e mă-ta! O sută de mii!

Tăcerea deveni rău-prevestitoare. Blade privi împrejur căutând un sprijin, dar întrucât nimeni nu mai părea dornic să supraliciteze incredibila ofertă, înălţă cu o mână tremurătoare ciocănelul. Domnul Doughty trase adânc aer în piept, apoi aprobă înclinând uşor capul. Facă-se voia Ta!...

- O sută de mii, de o mie de ori! turui crainicul.

Sala explodă într-un hohot de râs.

Blade făcu pe buimăcitul şi îşi compuse o mină spăşită.

- Vă rog să mă iertaţi! O sută de mii, o dată! O sută de mii, de două ori!

Jasmina simţi că se învârte pământul cu ea.

- Se adjudecă setul de focoase virale, poziţia 254 din catalog...

Uşile bufniră de pereţi şi în sală năvăli Ereticul, cu pulpanele pelerinei fâlfâind ca nişte aripi de erete:

- Plus una!

"Ce-un băiat rău!" tresări Jasmina şi simţi cum o furnică din nou. Jan întinse mâna către comunicator ca să apese tasta 911.

- Ce faci? îl prinse unchiul său de încheietură. Stai blând!

Tonul vocii completa restul: era un ordin. Tânărul înmărmuri şi îl privi prostit, dar nu scoase un cuvânt.

Ereticul se aruncă înspre masa unde se păstrau atât de disputatele eşantioane şi le mătură cu palma ciuntită de lepră în larga pelerină de mătase. Blade trânti victorios ciocănelul în pupitru, mai să-i crape lacul:

- ...lui Sir Hamilton Rushoe, la preţul de 101.000 de lire sterline!

Lordul Eretic îşi ridică victorios bocceaua improvizată, iar pe faţa-i ciupită de vărsat înflori un zâmbet de satisfacţie. Onorabilii domni din public se grăbiră să protesteze zgomotos. În urma numeroaselor scandaluri provocate de excentricul aristocrat şi de tovarăşii săi, fişa habituală a lui Sir Hamilton era arhicunoscută: era unicul cetăţean britanic aflat în posesia unei anemii falciforme (boala cunoscută cândva sub numele de friguri de baltă sau malarie), spatele îi era brăzdat de zona Zoster (o varietate de herpes ce se fixează pe traseul ganglionilor limfatici), se putea lăuda ca tot tebecistul cu o cavernă ftizică în lobul superior de la plămânul drept (în celălalt perpetua câteva varietăţi de mucegai dobândite prin supradozarea antibioticelor), avea un

ficat icteric (de unde şi temperamentul întrucâtva isteric) şi un şancru cicatrizat, ceva mai jos (o tandră amintire din tinereţe). Într-un cuvânt, era o colecţie ambulantă de boli dispărute de mult, un derbedeu excentric care, fără tanatina produsă de "faţă", ar fi dat de mult ortul popii.

Domnul Doughty îşi frecă mâinile satisfăcut. Riscase punându-şi agentul să ridice preţul necontenit, dar câştigase în cele din urmă. Mizase pe fraierul potrivit.

- Cu dragostea cum stai? îl întrebă binevoitor pe Jan. Nu-ţi trebuie nişte bani?

VAL ANTIM

SUNETUL BICIULUI

Ueyri percepu o uşoară mişcare a aerului în negura îndesată deasupra pustiului, apoi membrana urechii stângi îi vibră tot mai puternic. Se întoarse pe călcâi în direcţia de unde venea pulsaţia ritmică. Era o respiraţie. Un gâfâit. Simţea miasma cuiva şi se miră că nu e decât una: cel aşteptat venea de obicei însoţit. Precaut, măsură temperatura fiinţei care se apropia, apoi îi analiză odoratul specific. Puţea a kuzm calic, adus de pigmeii farquari de la mai marii lor distilatori şi vândut la adăpostul conductelor de gaz nobil dezafectate. Duhoarea îl îngreţoşă. Îşi puse filtrul organic de purificare a aerului şi coborî pielita odorificatoare. Parfumul discret, de flori din ţinuturi scăldate în lumină, îl dezmetici. Întinse dosul palmei. Pielea fină înregistră frecvenţa celulelor lui Colx. Nici urmă de cea a câinelui care îl însoţea peste tot! Ştia că şi lui îi plăcea kuzmul, aşa că şi-l imagină dormind somnul dulce al beţiei în vreo groapă.

– Am înţepenit de când te aştept! se răsti la Colx. Mi se pare numai, sau am în faţă un porc abia ieşit din mocirlă?

– Dacă nu mă rostogoleam pe movila de steril, aş fi ajuns la timp. Şi nu sunt porc, ci un biet oropsit în armura asta de cavaler teutron.

– Cavaler "te-u-tron", va să zică... În armură... Înseamnă că te-ai tăvălit mai devreme şi că erai leoarcă de transpiraţie. Miroşi ca un butoi a kuzm!

Când pronunţă ultimul cuvânt, dosul palmei lui Ueyri înregistră o accelerare bruscă a frecvenţei neuronilor celuilalt. Ştiuse că se va enerva. Păcat că nu putea să-l vadă în întuneric. Noaptea neagră încă apăsa pustiul Umaavv de pe faţa veşnic umbrită a planetei Ergasay. Aici, "zi" înseamnă trecerea sateliţilor de centură, Boyz cel albastru şi verdele Kerhem. Ei reflectă o parte din lumina strălucitorului Yen Ney, ca două lune pline, viu colorate. Acum, ambii se află probabil la câteva grade sub orizont, apunând pe cerul continentului de pe cealaltă faţă. Noii veniţi numesc Ergasay-ul "lumea cu două feţe", şi nu o spun peiorativ, pentru că atunci văd numai faţa ei frumoasă, unde sunt aduşi, cea cu oraşele climatizate şi cu nume somptuos: Kringa Lokry. Abia când e prea târziu, după ce sunt aruncaţi în hamada pustiului, îşi dau seama că, de fapt, se află pe o "planetă cu două lumi" şi că, o dată ajunşi în cea din urmă, acolo vor rămâne!

– Kringa Locry, cu oameni cenuşii... Suflete pustii...

Ueyri murmurase inconştient, cu gândurile aiurea, purtat de amintiri.

– De cântat îţi arde?! bombăni Colx. Vrei să-ţi baţi iar joc de mine, ştiu eu, dar dacă m-ai vedea cum arăt...

– Îmi ajunge să mi te imaginez. Numai că..., în mintea mea apari aşa cum sunt adevăraţii cavaleri. Călare. Ai găsit cumva vreun cal pe drum?

Pusese anume întrebarea.

– Ce-i ăla "Cal"? veni răspunsul aşteptat.

– Cum? Nu ştii? Parcă te lăudai că eşti mare cunoscător în arta preştiinţei.

– Am fost, spuse indiferent Colx. Pe vremea "Grenadorului". S-a dus el..., s-a dus şi cunoaşterea...

Ce poate face kuzmul dintr-o fiinţă! Colx nu mai era în stare să exprime pic de regret. Trecutul i se diluase în aburii minţii. Parcă vorbea despre un străin, ca şi cum ar fi uitat cu totul că îi fusese ani de-a rândul numai în preajmă. N-a făcut un pas fără ca el să-i spună să îl facă. Un asemenea ins nu se putea descurca de unul singur, îi trebuia un stăpân, altfel, după moartea lui Phiri Nur, "Grenadorul", nu s-ar fi alipit de Ueyri. Venise la momentul potrivit, chiar atunci când a început comerţul cu ulall. Nu trecuse nici măcar o lună de la funeralii... Coincidenţă? Poate pentru minţile decrepite ale mutanţilor din canioane... Încă de la început, Ueyri i-a suspectat de complot pe Mai Marii distilatori ai farquarilor. Erau singurii negustori care îşi rotunjeau profitul plasând marfa de mâna a doua, din stoc, pe Umaavv. Deşi constituia groapa de deşeuri şi scursori a oraşelor climatizate, era un ţinut întins pe jumătate de planetă şi bine populat. În plus, numeroasele experimente cu noii veniţi care eşuau în laboratoarele Kringa Locry le furnizau, permanent şi din abundenţă, clienţi. Rebuturi, mutanţi, însă fiinţe vii, cu necesităţi şi, mai ales, cu slăbiciuni! Au avut ce specula şi au făcut-o, iar un astfel de monopol înseamnă putere şi influenţă. Comerţul lor prosper s-a stins, însă, o dată cu venirea lui Phiri Nur. Câtă vreme a guvernat el pustiul, le tolerase doar producţia de kuzm, or, din kuzm, nimeni nu face avere. Distilarea lui durează mai mult decât beţia pe care o oferă în schimbul unui preţ derizoriu. Adevăratele afaceri se fac cu ulall, cu valig sau cu akaj, dependenţi dătători de vise mai nebuneşti decât închipuirea. Recoltele sunt permanente în câmpii şi pe dealurile scăldate în lumină.

Ueyri avusese nevoie de cineva care să aducă ulall de la farquari. El nu putea să meargă. Ar fi fost nevoit să treacă peste movila de steril, alt drum nu exista, canioane pestide flancau traseul în ambele părţi. Nimeni nu ştia cine depusese deşeurile tocmai acolo şi de ce chiar înainte de arestarea guvernatorului. Faptul coincidea şi cu dispariţia navei lui personale, "GREENA-DO" (de unde i s-a tras porecla), iar cunoaşterea preştientă a lui Ueyri, atât cât îi mai rămăsese din ea, îl avertizase printr-o primă noţiune, "ascuns", că locul acela trebuia să-l evite, iar printr-o a doua, "prea devreme", că tot lui îi era destinat, însă pentru un moment anume din viitor. N-a fost nevoie să-şi chinuie mintea ca să găsească soluţia cum să ajungă la produsul farquarilor. A apărut Colx. Bănuia că e în

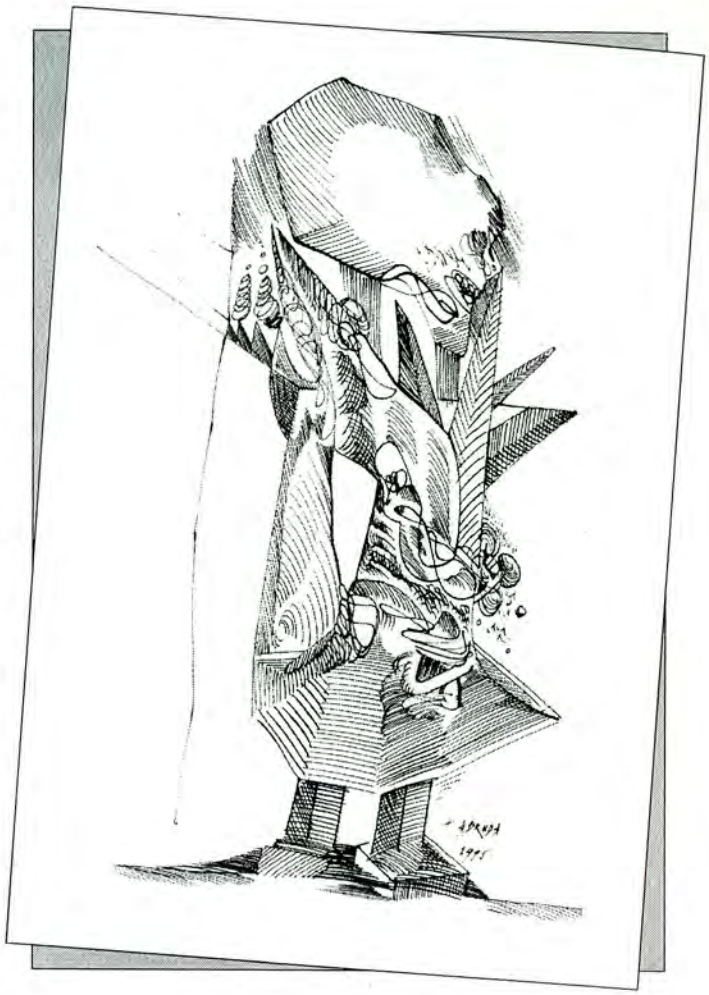

căutarea unui "stăpân". L-a trimis după ulall, iar el s-a dus şi s-a întors cu marfa.

De atunci au trecut ani buni, nimeni nu-i mai număra. Singur Ueyri n-a putut să uite. Nici memoria lui Phiri Nur, nici coincidenţa faptelor. Realiză abia acum, la capătul gândurilor, că făcuse o aluzie inutilă. Dacă ar fi posedat măcar un dram de cunoaştere preştientă, Colx i-ar fi refuzat propunerea de la bun început. Întrucât nu a făcut-o, era clar că lui, cocoaşa de steril nu îi spunea nimic. Trecu la subiect:

– Măcar ai adus marfa?

– Mie îmi arunci în faţă că beau, mârâi Colx. Dar tu poţi renunţa la ulall?!

– Te-am întrebat dacă ai adus marfa, nu dacă gândeşti! şuieră Ueyri. Oricum, dacă ai ajuns, însemnă că măcar eşti încălţat.

– Am cizmele lungi. L-am pierdut, însă, pe Brucum..., clefăi Colx.

– Javra ta neroadă! Numai la ea îţi stă gândul.

– Nu-i mai spune aşa. Brucum e singurul suflet bun cu mine. Simt ca şi cum mi-ai spune-o mie. Mă doare. Aici! (Arătă cu mâna.)

Vocea lui tristă abia se strecura prin aerul dens.

– Mai bine m-ai ajuta să scap de armură. Şi ea doare...

– Întâi marfa! După aceea mai vedem noi...

– E în aripile cizmelor, în pungi. Eu nu pot s-o iau.

Ueyri găsi cele patru aripi, dar şi tot atâtea lacăte închise, prinse de centură.

– Unde e cheia?! tună.

– Sub... armură...

Ueyri mocnea. Primul impuls fu să-şi înfigă ghearele şi să sfâşie aripile. Avea gheare lungi şi ascuţite. Se linişti instinctiv. Mutanţii sunt mai calmi decât fiinţele din care s-au transformat. Pentru ei contează ceea ce trebuie să facă. Desfăcu funia de la centura lui şi încropi patruzeci şi cinci de noduri la un capăt şi alte opt, la distanţe egale, la capătul opus, aproape de vârf. Porţiunea rămasă liberă o despleti într-un smoc stufos, apoi îl măsură. Simţurile îi spuneau că este destul de lung pentru a produce sunetul cu frecvenţa exactă de rezonanţă a crustei. La prima plesnitură ar fi trebuit să se spargă în mii de cioburi. Îl privi mulţumit în lumina slabă a sateliţilor iviţi la orizont şi prinse celălalt capăt, capătul-mâner.

– Fă-ţi semnul Umaavv! îi porunci. Sunt gata.

Ueyri arcui bucle şi serpentine prin aer cu coarda suplă a biciului înainte de a şfichiui cu el la o palmă de armură. A scos un sunet acut, de tonalitate constantă, un ţiuit scurt, acoperit imediat de zgomotul carcasei sparte. La scurt timp, ecoul pocnetului de bici a izbit movila de steril, declanşând o adevărată avalanşă.

*

– Dar dacă plouă? întrebă Colx din senin.

– Dacă plouă, ce? Cum adică să plouă pe Umaavv?! Ai văzut vreodată măcar un strop care să picure din cerul ăsta cu aer mai îndesat decât vaporii de kuzm din burdihanul tău?

– Nu te lega tu de ce-i în burta mea... Eu mă refeream la ce vorbesc cei din oraşele climatizate. Când am fost după ulall, erau şi câţiva dintr-ăştia la farquari.

– "Ăştia" sunt ***oameni***, cap sec! Ei sunt stăpânii!

– Da' ce, noi n-am fost oameni?

– Te pomeni c-ai avut piele cenuşie când te-au adus şi nu şi-au dat ei seama!

– Nu. Am fost rumen, tot ca acum. Doar nu vrei să spui că sunt rasişti!

– Vreau să spun că sunt idioţi, din moment ce ne-au luat drept cobai. Cu toată tehnologia lor... (Îşi înfrânse pofta de perorații. Erau inutile.) Dar ce mai contează, când deţin puterea? Al lor e totul, şi ploaia, şi lumina lui Yen Ney. Nouă ne dau numai bruma de raze reflectate de sateliţi. Ce propăvăduieşte Legatorul? *"Lumina e pentru oameni* (adică pentru ei, că-s gri şi vor să se albească! – adăugă de la el), *a voastră e toată umbra Umaavvului, de care să vă bucuraţi în pace!"* Pacea lui...!

– Dar celelalte sunete pe care le-am auzit dinspre movilă? insistă Colx. Asta îl frământa pe el, nu predicile de albit culoarea pielii.

– Era crusta de pe javra ta! S-a spart la sunetul biciului.

Când se înfurie, vocea lui Colx se subţiază, ca a unui piţigoi-bâtlan:

– Să nu-i spui "javră" lui Brucum! ciripi. Dacă s-ar fi spart crusta lui, era deja aici. Numai tu eşti surd. Au fost mai multe zgomote. Parcă s-a prăvălit ceva.

Ueyri nu le-a dat atenţie. Pe el îl preocupa numai securitatea lor, iar gândul îi fusese dus la velvii ostili care populează văile. "Au numai branhii, n-ar fi rezistat în pustiu", reflectă. "Nici ieşirea pe coaste nu poate dura mult. Nu sunt amfibieni."

– Între canioane, sterilul şi platoul cu zgură, până la spinii egugonali unde stăm acum, e teritoriul nostru. Doar ştii că nici o altă serie de mutanţi n-ar îndrăzni să pună piciorul aici, nu? Slinii dau târcoale movilei, după ulall, dar numai de partea cealaltă, pe unde ţi-ai încâlcit tu ciolanele. Iar dacă ar fi fost vreo velvă de-a ta, în călduri, ai fi văzut-o balerină... "teutronă", cu un pas pe zgură şi cu altu-n râpă, îl şicană.

Totuşi, nu-i putea pune la îndoială spusele. Colx era un bi-sonar, dotat cu un auz mult mai fin decât al lui. Dacă auzise zgomote dinspre movilă, sigur se petrecuse ceva în acel timp cât lui i-a răsunat în urechi pocnetul biciului: "Dar ce anume? Cocoaşa sterilului e mare. Nu poţi şti ce ascunde..." Era atât de prins în gânduri încât nu observă dispariţia lui Colx. Îi auzi numai alintul pierdut în negură: *"Brugum, armigule! Aigea zunt. Hai, scoală-te, hai, vino!"*

– Stai! îl somă când îl ajunse din urmă, lângă o grămadă de steril sfărâmată. Vocea lui puternică ridică puzderie de praf fin, cenuşiu.

– Marfa! porunci.

Colx îi întinse cheia prăfuită.

– Ghrăăăh! făcu Ueyri la atingerea ei. O şterse cu smocul pufos de la vârful biciului şi descuié aripile-buzunare ale cizmelor lui Colx. Scoase cele două pungi transparente, le cântări în mâini, apoi le privi în lumina verde a lunii din partea stângă. Erau standard, şi forma, şi greutatea. Numai frunzele i se părură mai mari. "Va fi greu de plasat," gândi, "slinii au un simţ acut al ulallului."

– De la cine l-ai luat?

– De la Juvix, ca de obicei.

– Erau şi Mai Marii lui acolo?

– Erau. Cu doi din ăia care poartă blazon azuriu. Ei vorbeau despre ploaie.

– Şi ce spuneau? se interesă deodată Ueyri. Îl năpădise un gând negru. Mai devreme, Colx n-a pomenit de blazon. Azuriul înseamnă rang de edili planetari. Când apar, e semn rău.

– Că e necesară şi că sistemul e aproape pus la punct, răspunse Colx.

– Necesară UNDE şi ce SISTEM?

– Aici! Ziceau că Umaavvul e o depresiune imensă şi că, dacă-l umplu cu apă de ploaie, vor avea un ocean navigabil pe jumătate de planetă. Aşa cum a fost odată. Nu ştiu când, că n-au mai zis. Ăsta-i SISTEMUL, spuse Colx repezit şi agitat, ciulind urechile.

I se părea că aude un schelălăit înfundat, undeva, după movila de steril din care sărise grămada unde se opriseră. Roti imediat un ochi în direcţia aceea.

– Auuu!!! ţipă. Cocoaşa lucea în lumina albastră reflectată de Boyz. Îi afectase retina, obişnuită numai cu întunericul şi penumbrele. Ce-i ***aia***?

Ueyri privi mijindu-şi ochii. "Aia", nici el nu ştia ce poate să fie. Folosise cunoaştera preştientă, se încredinţase că movila ascunde ceva, însă viziunea lui a fost "zbor", "înălţare". De la distanţa la care se aflau, putea să vadă numai ceva rotund şi arcuit – un disc din metal cu o boltă translucidă în mijloc. Îl trecură fiorii la ideea de "navă", impusă de logica interpretării.

"Poate că a venit acel *timp anume*, din viitor", gândi împăcat.

– Cred c-am spart toată crusta, spuse. Hai să vedem ce-a ieşit la iveală.

Se apropiară. În faţa lor, nava Grenadorului, cea dispărută înainte să-l fi arestat, strălucea în nuanţe verzi-albăstrui. Însemnul DO se vedea clar pe cupolă! Numai indicatoarele personale GREENA, de sub bordaj, erau afundate în moloz. Un amănunt nesemnificativ. Spre deosebire de ceilalţi mutanţi, Ueyri avea memorie. Cei care operaseră pe genele lui n-au luat în seamă faptul că nu se născuse pe Pământ, ci în spaţiu, pe lungul drum spre Ergasay. De fapt, nu au ştiut. Cine se osteneşte să citească raportul de bord al unui traficant de extra-ergasayieni? ADN-ul spaţial s-a dovedit a fi mai puternic decât cel terestru. N-au reuşit să-i şteargă nici memoria, nici să-i înlăture cunoaşterea preştientă. L-au aruncat în negura Umaavvului, tot acolo unde au crezut că îl vor exila şi pe Phiri Nur, numindu-l guvernator.

"Cât de imprudenţi pot fi cârmuitorii în prea-binele lor! Grenadorul era vulpe bătrână, dar nu şi-au dat seama. Chiar dacă le-a plătit «avansarea» cu preţul vieţii, nu le-a dat tocmai ce-au vrut: nava!" Ueyri nu putea şti cum procedase. Erau două posibilităţi: ori a aflat din vreme, ori stăpânea şi el arta preştiinţei, alfel n-ar fi apucat să o ascundă atât de viclean. Cine să bănuie că tocmai sub steril? "Oamenii cenuşii nu au darul cunoaşterii. Atunci, *de unde îl avea Phiri Nur?* " îi veni în minte întrebarea – singura la care nu putea găsi răspuns pe Ergasay.

– Ia uite! Lucrul potrivit la timpul potrivit, îşi frecă mâinile Ueyri, cu viziunea viitorului ocean Umaavv în minte. Acum pot aduce şi potopul în SISTEM-ul lor!

Colx îl privi tâmp.

– Tu n-ai ochi? GREENA-DO, nava lui Phiri Nur, e chiar sub nasul tău! Am putea s-o ştergem pe Kerhem înainte să-şi arunce ei ploaia. Boyz e sterp, adăugă.

– Da' ce? Tu ştii să pilotezi? îl zeflemisi Colx.

Ueyri îşi înfrânse pornirea să-i tot repete că tatăl său a fost un pilot vestit la vremea lui, pe planeta de baştină de unde îl capturaseră. Cum să-i aminteşti ceva unei fiinţe căreia i s-a şters memoria? Nici măcar numele n-a fost capabil să i-l reţină, dar pentru asta l-a scuzat gândind: "Probabil că Exupéry e prea greu de pronunţat pe limba lui. Îl scurtează, cum îi sună lui bine." Spuse:

– Asta-i o psihonavă, kuzmanule, un aparat cu comenzi mentale! Nu-s eu chiar sigur, dar preştiinţa îmi spune că Grenador la noi s-a gândit. Tu i-ai fost apropiat. Poate a ascuns-o chiar pentru tine, când a aflat de SISTEM. Ai lui folosesc bionavete. Un mutant n-are ce face cu aşa ceva. N-are codul... genetic. Logic, nu?

– Ce-i logic? Dacă ţi-a venit de ducă, du-te! Eu îl vreau pe Brucum.

– Îl căutăm şi pe el, dar mai întâi să lămurim un lucru, îl luă cu buna Ueyri. Dacă tot ni se oferă ocazia, hai să profităm de ea! Putem merge împreună pe Kerhem, în loc să stăm pe Ergasay până plouă, la cheremul hoţilor ăstora. Am dreptate? Pe mine, adică pe tatăl meu, l-au furat de pe Pământ, pe tine de pe Azberaj. Şi ce ne-au dat în schimb? Viaţă-n întunericul Umaavvului şi-o veşnicie-n umbra lor. Atât! Nimic mai mult.

– A-za-berj, îl corectă Colx. Doar numele mi-l amintesc, restul s-a şters...

– Nu s-a şters, l-au şters ei. Ţi-au spălat creierul. Uite, încă un motiv!

– Poate... numai că singurul loc pe care îl cunosc e Umaavvul.

– Pe Kerhem e lumină, aer curat, sunt zile şi nopţi, nu doar noapte neagră, ca aici, îi explică Ueyri ceea ce aflase mai demult, folosindu-şi cunoaşterea preştientă. Şi... flori adevărate, cu parfumul lor. Nu-ţi trebuiesc simulatoare odorizante ca să-l miroşi. Poate sunt şi curcubee... (îşi aminti viziunea după care tânjea de când îi povestise Phiri Nur). Îţi poţi imagina toate astea?

Colx nu-i răspunse. O luă la fugă spre o îngrămădire de de steril sfărâmat şi începu să râşchie cu pintenii împrăştiind nori de praf, de unde ieşi bombănind, cu javra pe urmele lui. Şchiopătau amândoi. În nebunia lui, Colx nu şi-a mai dat seama că gleznele i se anchilozaseră în strânsoarea armurii de care abia a scăpat. Acum, că l-a găsit, oricum nu-i mai păsa. Fâlfâia galeş din urechi.

După ce îl curăță pe Brucum, reveni cu el în brațe. Se opri țeapăn dinaintea lui Ueyri, privindu-l ciudat, ca niciodată până atunci.

– Eu NU plec, spuse hotărât. Nu știu cum sunt cei obișnuiți, de pe planeta ta, însă tu semeni leit cu cei de-aici, atâta doar că nu ai pielea cenușie. Nu iubești, nu visezi, nu suferi, nu plângi... Ai numai ambiții și interese. Până și instinct de conservare ai! Ești ca ei, dominator. Plin de șiretenie și lipsit de scrupule. Noi doi nu ne asemănăm. Adevărații mutanți au suflet, sunt afectuoși. Sunt blânzi și tandri, ca mine, cu Brucum...

– De drept, nava e a ta. Ți-am spus că îl luăm și pe el, insistă Ueyri.

– Nu s-ar adapta altei atmosfere. E câine. Oricum, "javrele" știu să înoate...

Ueyri tăcea. Trecuse și el prin acea clipă când nu mai poți să rabzi.

– Mai e... ceva, se hotărî Colx. Spui că aici, pe Ergasay, nu trăim numai în întuneric, ci și în umbra stăpânilor. Corect. Te-ai gândit însă că, luându-l slugă să îți aducă ulall, comandându-l cum vrei, prostul de Colx – știu că așa mă crezi – stă și în umbra ta? Pentru tine e numai o umbră, pentru mine sunt două. Pricepi? Chiar însoțindu-te, de asta din urmă tot nu scap. Nu, n-are sens. Ia nava, e A TA!

Fâlfâi și mai galeș din urechi când îi întinse brațul. Mutanții nu-și strâng mâna. Au gheare. El făcuse un gest pământean la despărțire.

– Ai grijă! adăugă. Să nu-ți arzi pielea pe Kerhem! Yen Ney dogorăște...

Ueyri nu ripostă. Luase hotărârea să lase biciul să-și ia rămas bun în locul lui.

Îi privi plecând. Colx, cu Brucum pe urme, apucase drumul obișnuit, cel care duce la conductele de gaz dezafectate, la kuzmul traficat de farquari. Siluetele se pierdură curând în negura deșertului, după doar câțiva pași.

Înainte să calce pragul navei GREENA-DO, Ueyri scoase biciul și pocni pentru ultima oară din el. Așa cum a hotărât, nu mai scoase acel sunet acut care să spargă cruste de steril, ci unul geamăn cu pâcla veșnic stătătoare peste Umaavv, un sunet prelung, adânc, imposibil. Un *DO BEMOL*.

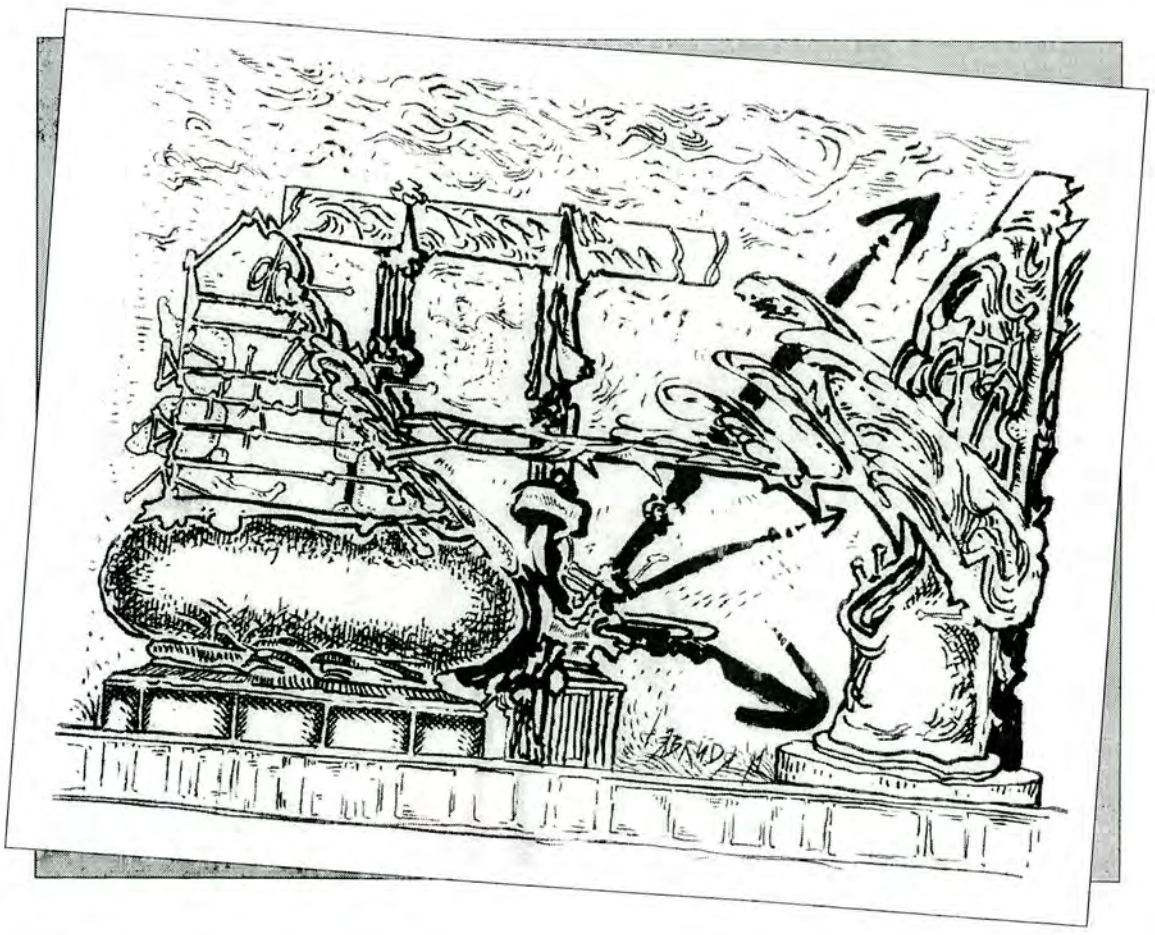

RADU PAVEL GHEO

DAR DE CRĂCIUN

Milan stătea în casă şi aştepta, ca în fiecare an în ajun de sărbători, deşi ştia că e inutil. Se ghemuise pe fotoliul cu arcurile ieşite prin pânza verde, peticită neîndemânatic cu iută grosolană, îşi rezemase picioarele de marginea cuptorului în care ardea focul şi stătea aşa, privind concentrat un cilindru gol, vopsit în roşu lucitor, pe care-l ţinea în mână, rotindu-l încet. Un chip de bătrân zâmbitor, bărbos şi cu o scufie roşie pe cap zâmbea de pe doza de aluminiu. "Produs de compania Coca-Cola".

Uşa scârţâi şi se izbi de perete, iar vântul pătrunse năprasnic, răvăşind boarfele din cameră. O femeie înfofolită, cu o broboadă legată peste faţă, pătrunse poticnit şi trânti cu greu în urma ei uşa apartamentului, apoi o propti cu un drug de lemn. Femeia puse pe masa de lemn o servietă burduhănoasă şi se dezbrobodi încet, izbită plăcut de valul de căldură.

- Iar stai degeaba, Milane? se oţărî ea.

Băiatul tresări a doua oară şi ridică privirea.

- Mamă, o să mai vină vreodată Moş Crăciun?

*

Adriana era obosită şi furioasă. Avusese o zi grea: benzile de transport se defectaseră de vreo cinci ori şi ea se deplasase singură. Miljana era bolnavă, venise doar să-şi facă zilele de muncă, ceilalţi erau deja pe teren, iar Omer, şeful, era prea bătrân să mai ridice altceva decât telefonul. O zi oribilă. Muncise, vâslise prin oraş până simţise că-i plesnesc venele din braţe, iar capul îi vuia şi acum. Nu reuşise să repare decât trei benzi. Cea care lega Dunavom de Piaţa Verde avea nevoie de pivoţi, iar cealaltă, dintre Viktoriei şi mahalaua Vranje, fusese sabotată de cineva care îi distrusese circuitele. Era nevoie de un panou de control nou, probabil o să-l aducă cineva mâine cu un elicopter, dacă aveau noroc. Nenorociţii din Vranje n-aveau decât să se înghesuie câte 500 pe o şalupă, deşi ea era convinsă că mulţi or să rămână în case, riscând să-şi piardă slujba. Şalupele erau ţintă sigură, în ultimele trei zile musulmanii aruncaseră în aer şase din ele. Muriseră vreo mie de inşi. După Crăciun se vor linişti. Poate până atunci o să se întoarcă şi Rade, cu un bărbat în casă i-ar fi de-o mie de ori mai uşor. Acum se temea în fiecare zi cât era plecată că Milan o să facă o prostie sau că aia mică o să păţească ceva. Pe Milan nu te puteai baza. La vârsta lui alţi copii îşi ajutau părinţii din greu, făceau de toate în casă, pescuiau, participau la consolidările zidurilor şi ale parapeţilor care împiedicau apele să ia cu totul oraşul ăsta şi să-l ducă la mama dracului. Fiul ei, însă, parcă era de pe altă lume.

Azi se întrerupsese şi curentul, exact când era la magazin. A trebuit să aştepte trei ore ca să poată lua ce vroia. Cartele magnetice! N-ar fi fost mai buni banii, ca înainte? Sau măcar nişte folii standard, ceva care să nu depindă de centrala electrică şi de un computer vechi... Cel puţin scăpase uşor, auzise destule cazuri când curentul se întrerupsese chiar în vreme ce oamenii puneau cartela în fanta casei şi o scoseseră goală, creditul le zburase automat la zero. Şi degeaba protestai.

Femeia privi calendarul de pe perete. 24 decembrie. Rade trebuia să ajungă. Numai de ar fi aşa. Pe Iovan, fratele Miljanei, îl prinsese paza de coastă... a turcilor, parcă? Sau atunci Severivar-ul era al lor? Sârbii? Sau românii? Oricum, el nu s-a oprit, ştia că aranjase cu ei la dus, doar că tipii aveau un control şi a trebuit să respecte regulamentul. Au lansat doar o rachetă în bărcuţa lui. A doua zi i-au găsit capul rânjitor, cu ochii injectaţi şi faţa albă-verzuie. Restul ajunsese la peşti. Deşi nu credea în Dumnezeu, Adriana dăduse un acatist la biserică, iar preotul o liniştise, cunoştea el un ofiţer sârb care i-a spus că nu se mai trage în comercianţii de relicve, alimente, haine, caută doar droguri, arme, propagandă antinaţională. Rade era prea deştept să se bage în aşa ceva. De i-ar fi semănat copilul ăsta! Dar el

trăgea cu bunicul după tată, un ins slab şi lungan care murise de TBC într-o închisoare subacvatică. Acum l-au făcut erou! Când or veni alţii... Da' aşa e şi Milan ăl mic! O ţine tot cu poveştile cu care l-a ameţit bătrânul: Moş Crăciun, Maica Precista, Sfântu' Petru şi Satana, numai de astea aiurează. Dacă s-ar face preot... altfel nu se alege nimic de capul lui.

*

Se zice că la începutul vremurilor totul era acoperit de ape. Nu era nici pământ, nici animale, nici oameni nu erau. Doar Dumnezeu şi cu Satana se preumblau pe deasupra apelor şi n-aveau nici un loc să se odihnească. Atunci Domnul l-a trimis pe Satana în fundul mărilor să aducă, în numele sfânt al Lui, o mână de nisip spre a-şi făuri un locşor de odihnă. Satana, care era neascultător în faţa Domnului, s-a aruncat în ape, a ajuns la fund şi a luat o mână de nisip, dar nu în numele Domnului. Iar nisipul i-a alunecat printre degete. Satana a ieşit din ape strângând pumnii goi. Dumnezeu l-a mustrat şi l-a trimis din nou, amintindu-i să ia nisipul în numele Lui. Satana a făcut tot cum vroia şi s-a întors iar cu mâna goală. La fel s-au petrecut lucrurile şi a treia oară. Numai că Dumnezeu, sătul de neascultarea diavolului, l-a luat de mână şi, scormonindu-i sub unghii, a scos mâlul şi nisipul ce rămăseseră acolo fără ca el să ştie, a făcut din ele o turtă pe care a suflat şi turta s-a întins atâta cât să-i încapă pe cei doi. Cum s-au pus să se odihnească şi Dumnezeu a aţipit, fratele cel întunecat a dat să-L arunce în apă, ca el să rămână singur stăpân. Dar pe cât împingea el pe Dumnezeu spre margine, pe atât se întindea turta de pământ, până când a devenit aşa cum ştiam noi pământul înainte de război, înainte ca apele să se năpustească peste oameni ca pedeapsă pentru ticăloşia lor. Acum să nu credeţi că Domnul nu ştia negrul sufletului Satanei! El ştia tot ce urma să se întâmple. Dacă e vorba de facerea lumii, aici e totuşi şi mâna lui Satana, dar cu ştiinţa lui Dumnezeu. Mai apoi Dumnezeu a clădit nişte stâlpi groşi, de piatră, pe care a pus Pământul ca să nu-l scufunde vreodată Cel Întunecat, în nemăsurata lui ticăloşie.

Puţini oameni mai cunosc povestea asta. Milan o aflase de la celălalt Milan, bătrânul care murise în închisoare fiindcă arborase drapelul roşu-alb-albastru în clădirea primăriei unde era administrator, pe când Severivarul aparţinea Republicii Turce.

*

- Ai avut grijă de Silvana, Milane?

Băiatul se învioră o clipă şi lăsă din mână cutia de aluminiu cu chipul bărbos şi jovial al bătrânului cu scufie roşie şi moţ alb.

- Da, mamă, am fost la ea de vreo patru ori. I-am dat să mănânce...

- Şi-a mâncat?

- Da, a mâncat cu poftă, tot: şi supă, şi ierburi cu carne. După aia mi-a arătat să-i pun TV-ul şi am lăsat-o să se uite la canalul de muzică.

- Slavă Domnului c-ai făcut măcar atât! oftă femeia, ascunzându-şi îndoiala. Dar apoi se apropie de băiat şi-l mângâie pe părul tuns scurt, milităreşte.

Erau totuşi favorizaţi, se gândi ea în timp ce se apucă de gătit. Mâncau carne de două ori pe săptămână, iar dacă lui Rade îi mergeau afacerile, chiar zilnic. Uneori îşi permiteau şi ciocolată sau, pentru Silvana, portocale şi lămâi aduse din Italia. Alţii mureau de foame, văzuse asta în Mihai Bravul, unde blocurile erau toate într-o rână, neîntreţinute, gata să se prăbuşească, fiindcă nimeni nu se ocupa de întărirea fundaţiilor. Silvana, biata fetiţă... Silvana era marea nenorocire a Adrianei. Vina şi mila o copleşeau de câte ori o vedea şi-şi ştergea ochii lăcrimoşi, albaştri, care o priveau cu adoraţie mută. Fetiţa avea patru ani şi nu era a lui Rade, deşi el nu ştia asta. O făcuse cu un maior rus încartiruit la ei în timpul luptelor acestora cu turcii, când Severinul devenise Severgorod. Rade era plecat de două luni şi femeia nu mai credea că o să se întoarcă. După ce o născuse pe Silvana, fusese tentată să creadă în Dumnezeu şi în pedeapsa cerurilor. Fetiţa era mută, nici nu avea gură şi nas, doar un orificiu rotund prin care respira şi mânca. Mâinile şi picioarele îi erau prea scurte, iar oasele moi, decalcifiate. Inima era slabă, plămânii prea mici, înghesuiţi între coastele fragile. Şi avea fetiţa nişte ochi albaştri, adânci, care lăcrimau mereu şi o privea cu atâta drag pe mama ei! Cu vremea, Adriana reuşise să-şi înfrângă sila de la început şi chiar ajunsesec să o iubească pe nenorocita asta blondă cu chipul blând şi luminos, cu atâta iubire înăbuşită în tăcerea ei... Fata ar fi vrut să vorbească, să spună cât de mult îi iubeşte pe toţi, dar nu putea. Mută şi imobilizată la pat pentru toată viaţa, încercase o singură dată să se ridice în capul oaselor şi căzuse înapoi pe pernă, cu o coastă plesnită şi antebraţul drept frânt sub ea. Câte chinuri cu oscioarele ei lipsite de calciu! Păcatul mamei căzuse asupra nevinovatului copil. Dar Adriana preferase să nu creadă în Dumnezeu decât să bănuiască măcar că El ar putea fi atât de crud.

- Îi place Mozart, ştii, mămico?

- Ce, cum? tresări femeia, gata să-şi prindă degetul în tocătorul electric.

- Silvana, mamă! Când ascultă Mozart se luminează toată şi gângureşte aşa, cu botişorul, şi-mi spune că ne iubeşte pe toţi, şi pe mine, pe tata, pe tine...

Femeia mormăi, ascunzându-şi stinghereala:

- Nu mai spune "botişor", Milan, nu-i frumos! E sora ta! Şi-apoi ea nu spune nimic.

- O iubesc, mamă, zău că da! se apără el. Şi să ştii că vorbeşte. Nu ca noi, dar poţi s-o auzi dacă stai aşa, mai mult, cu ea.

Apoi, fulgerat de alt gând, continuă:

- Moş Crăciun de ce nu mai vine? Înainte venea, aşa-mi zicea bunicul. Şi la tata a fost!

- Moş Crăciun nu există, băiete! Obişnuieşte-te cu ideea asta. E o poveste pentru copii pe care ţi-o spunea bunicul, Dumnezeu să-l ierte. Acum lasă-mă să-mi fac treaba.

Băiatul oftă şi luă în mână cutia de Coca-Cola de unde moşuleţul cu scufie roşie şi barbă lungă, albă, îl privea zâmbitor. Cum să nu existe? Atunci de ce l-au pus pe cutia asta?

*

Soţul Crăciunesei era un bătrân urâcios. Măcar că o duceau bine, moş Crăciun era cunoscut ca fiind cel mai zgârcit şi mai nemilos om din sat. De aceea oamenii, deşi o iubeau din tot sufletul pe Crăciuneasă, moaşa satului, îl ocoleau cât puteau pe bătrân.

Într-o zi, moş Crăciun a găsit în faţa casei sale o femeie în zdrenţe, întinsă pe spate şi gemând în chinurile facerii. "O sărăntoacă", şi-a zis el cu răutate, "toţi sărăntocii se adună la poarta mea." A alungat-o cu vorbe de ocară. Femeia s-a târât afară din curte şi s-a strecurat în grajdul casei lui Crăciun, unde a găsit-o Crăciuneasa. Bătrâna s-a înduioşat şi a ajutat-o să nască. Tânăra femeie, al cărei nume era Maria, a născut un băieţel sănătos şi cu suflet mare, pe care l-a numit Isus. El a luat, când a crescut mare, toate păcatele oamenilor asupra Sa.

Când Crăciun a aflat ce se întâmplase, s-a supărat foarte rău şi, în hainia lui, i-a tăiat mâinile soţiei sale, din cot. Dar cel ce se născuse în grajdul său era Fiul lui Dumnezeu, iar Dumnezeu nu răbdă să lase lucrurile aşa. El i-a făurit femeii mâini de aur şi a dus-o în împărăţia Lui. Apoi S-a coborât din ceruri la bătrânul hapsân, care s-a prăbuşit cu faţa în ţărână şi a cerut iertare Domnului Dumnezeu, stăpânul acestei lumi.

- Iertat să fii! a spus El. Însă de-acuma înainte tu, care n-ai dat nimănui nimic şi L-ai lăsat pe fiul Meu să se nască în grajdul casei tale, vei umbla din casă în casă şi vei dărui copiilor în fiecare an, de ziua naşterii Celui ce-a suferit pentru voi, tot ceea ce micuţii îşi visează. Iară din truda ta nu te vei opri decât la sfârşitul vremilor!

- Facă-se voia Ta, Doamne! a bâiguit, cu ochii în lacrimi de căinţă, bătrânul Crăciun, neîndrăznind nici să privească la lumina orbitoare a lui Dumnezeu.

*

Se numea Milorad, dar toţi îi spuneau Rade încă de când era mic. Rade era un bărbat brunet, spătos, cu faţa rotundă şi veselă, cu părul şi ochii negri, un ins gata oricând de petrecere. Pe barca lui modificată, cu motor Diesel, se găseau întotdeauna câteva sticle de alcool şi un CD-player care zumzăia în surdină. Câteodată însă, boxele de 100 W împrăştiau pe cuprinsul apelor cântece de veselie care speriau puţinele păsări ascunse prin plauri, pe coamele dealurilor şi pe coroanele copacilor uscaţi care mai rămăseseră deasupra valurilor, şi atunci se ştia că Rade se bucură de viaţă. Aşa se întâmpla şi acum. Împreună cu alte trei bărci, barca lui Rade zbura parcă pe întinsul Mării Noi, ocolind cu dibăcie, ori de câte ori treceau printr-o fostă aşezare, turlele de biserici sau coamele caselor ce ieşeau din ape ca semne dintr-o lume dispărută, ascunsă în adâncuri şi moartă, totuşi rezistând trist apei atotdistrugătoare, iar din barca lui, acoperind vuietul motorului, se auzeau triluri de taragoate, jocuri de acordeoane şi chitare, în timp ce o voce gravă se văita despre cât de frumoasă şi înşelătoare e femeia blondă. Rade ţinea cu o mână cârma, cu cealaltă sticla de vodcă, iar cu vocea sa gravă ţinea isonul, măcar că Adriana era brunetă. Bărbatul avusese destule blonde ca să fie acomodat cu ideile nu prea profunde ale cântecului. Viaţa nu-i numai chin, e şi petrecere. Prea scurtă să ţi-o treci în durere şi griji, prea aspră ca să nu-i iei tot ce poţi.

- Živeli! Să trăim! urla şi gesticula bărbatul către tovarăşii săi, iar ei îi răspundeau la fel de voioşi.

Formau o echipă, ei patru. În alte vremuri ar fi fost numiţi contrabandişti, acum erau negustori cu acte de la primărie. După ce războiul nepriceput de nimeni se încheiase cu distrugerea câtorva ţări şi cele trei mari puteri căzuseră la pace, zonele distruse de pe planetă au rămas să se descurce cum pot. Pe teritoriul a ceea ce fuseseră înainte Bulgaria şi România, până la Carpaţi, Iugoslavia, Grecia, Turcia până la Adriatică, Egee, Marea Neagră şi Marea Mediterană, apele năvăliseră peste ţărmuri după ce nişte rachete deviate atinseseră câteva falii tectonice şi calota polară nordică. Omul schimbase faţa planetei. De la Carpaţi şi până în fostele Grecia, Turcia, Bulgaria şi Iugoslavia, nivelul apelor crescuse cu peste zece metri, acoperind sate, oraşe, câmpuri şi uzine, gospodării şi linii ferate. Graniţele pieriseră sau, mai precis, deveniseră extrem de fluctuante, căci războiul cel mare iscase o mulţime de războaie mici şi absurde. Fost oraş de graniţă, Severivar, Severin, Severgrad ori Severgorod - tot un drac! - trecuse pe rând prin mâinile bulgarilor, turcilor, românilor, ruşilor, sârbilor şi croaţilor, cum păţiseră şi alte zeci de

oraşe din zonă. Căci satele... ce să mai vorbim! Până la urmă, sătui de schimbarea drapelelor, a actelor şi a limbii "naţionale" şi de foametea ce-i ucidea pe ultimii supravieţuitori, oraşele s-au organizat ca nişte cetăţi, oficial gata să accepte orice nouă stăpânire, dar urmându-şi de fapt propriul interes: supravieţuirea locuitorilor. Acum, de exemplu, Severivarul era iarăşi al sârbilor beogrădeni, dar nimeni nu credea că n-o să apară în curând vreo navă militară care să anunţe că gata, oraşul a devenit parte integrantă a altei ţări la fel de fantomatice. Oamenii învăţaseră să nu se mai opună, să nu lupte degeaba cu forţe prea mari pentru ei, căci stăpânirile pământene vin şi trec ca apa. În doi ani, severivărenii îşi schimbaseră "patria" şi cetăţenia de cinci ori. În oraş trăiau amestecaţi şi fără prea multe griji patriotarde români, bulgari şi sârbi, turci şi croaţi, ruşi şi greci, ortodocşi, catolici sau musulmani. Mai izbucneau ici şi colo conflicte, mai ales în preajma marilor sărbători, dar ele se stingeau uşor, în timp. Oamenii obişnuiţi nu se îngrijeau prea mult de prostia altora.

Rade şi ceilalţi trei - Petrea, Goran şi Dzaffer - formau una din echipele ce călătoreau, vindeau şi cumpărau în toate oraşele la care puteau ajunge. Traficau orice fel de mărfuri şi Adriana se înşela: drogurile şi armele erau mărfuri rentabile, iar municipalitatea nu întreba de unde şi pe ce cumpără oamenii lor mâncare, haine, delicatese sau muniţie pentru apărarea oraşului de micii piraţi. Toţi aveau permise în regulă şi câte trei-patru paşapoarte, căci lucrurile se schimbă repede în Balcani. Dacă îi oprea o patrulă română, Petrea devenea şeful asociaţiei lor comerciale. Când îi aborda o şalupă cu aburi sârbească sau bulgărească, Rade prelua rolul conducătorului. Goran se înţelegea cu croaţii, Dzaffer discuta cu musulmanii şi totul mergea bine. Erau şi accidente, ce-i drept: acum vreun an murise Ivan Dobroliubov, un rus de nădejde, împuşcat de o pârlită de patrulă rătăcită pe lângă Câmpulung, o şalupă chiar rusească. Inşii erau beţi, aveau chef de harţă şi pachetelele cu cafea nu-i mulţumiseră. Unul din ei găsise pe fundul unei bărci pungile cu heroină de la basarabeni şi se încăpăţâna să nu asculte nimic. Rade încercase să-i smulgă soldatului săculeţul cu praf alb, acesta ridicase arma, iar Ivan se repezise la el. Un alt rus de pe şalupa de patrulare îl împuşcase în cap. Apoi Dzaffer a scos mitraliera şi i-a curăţat în două rafale pe toţi cei zece militari, iar Rade l-a sugrumat pe cel cu heroina. Şalupa au dus-o oraşului. Astfel de accidente se întâmplau adeseori, dar aveau oare de ales?

De data asta totul mersese excelent. Aduceau atâta marfă că bărcile stăteau să se scufunde. Obţinuseră şi promisiunea unui furnizor de cărbune, care pusese mâna pe o navă de transport a fostei flote bulgare şi care circula prin oraşele de pe fosta Dunăre, că va trece şi prin Severivar la următoarea lui cursă. Contract scris! Lucrurile se mai îndreptau. Nu era aşa de urâtă viaţa asta. Iar Rade mai avea un motiv de satisfacţie: Găsise în Atena, la un bătrân ce locuia în podul unei case cu două etaje, un costum de Moş Crăciun. Ştia dorinţa băiatului său şi avea de gând să i-o satisfacă acum, mai ales că Rade avusese parte din belşug de aşa ceva: tatăl său, Milan, fusese cel mai grozav Moş Crăciun din cartier. Rade aflase adevărul despre el şi Moş Crăciun abia la 16 ani. Spera ca Adriana să-l înţeleagă. Fusese atât de chinuită şi avea un suflet atât de bun, sărmana!

Rade cânta, chiuia, iar bărcile deschideau drum pe valuri, vuind şi gonind spre casă, lăsând dâre învolburate de spumă albă, şerpuind printre coame de dealuri rămase ca nişte spinări de animale deasupra apei. Cerul era întunecat şi sta să ningă, vântul bătea cu putere, dar în acele clipe lor nu le-ar fi păsat nici dacă tot pământul s-ar fi prăbuşit sub ape.

*

O altă poveste de demult spune că stâlpii făcuţi de Dumnezeu să sprijine Pământul deasupra apelor veşnice sunt roşi cu duşmănie de Satana, care vrea ca lumea pe care Domnul a clădit-o slujindu-se şi de el să se prăbuşească în adânc. În fiecare an el roade stâlpii până ajunge aproape la capăt, dar în ziua de Crăciun, atras de luminile şi vacarmul sărbătorii, de focurile ce joacă mai vesele în aşteptarea lui Moş Crăciun şi pentru veşnica amintire a naşterii copilului-Isus, Satana iese pe faţa pământului, curios să vadă ce se întâmplă. Până să se întoarcă în adâncurile în care singur s-a pedepsit să trăiască, stâlpii aproape sfărâmaţi de dinţii diavolului cresc la loc. Furios şi ruşinat fiindcă s-a păcălit el, cel mai viclean, Satana îşi reîncepe lucrarea, fără să ajungă s-o termine vreodată înainte de Crăciun. Iar de Crăciun luminile şi sunetele melodioase ale sfintei sărbători îl atrag iar pe pământ, ca o vrajă. Povestea s-a repetat la fel de mii şi mii de ani.

Dar dacă oamenii ar uita de Crăciun? Dacă nimeni nu şi-ar mai aminti de Hristos, de Sfânta Naştere şi de moşul în mantie roşie care aduce daruri?

*

- Milane, urcă până la boxă şi adu un braţ de lemne! spuse Adriana, trebăluind agitată în jurul mesei.

Cuptorul electric pornise cu greu, zahărul era tot mai prost, focul din cameră se stinsese şi puştiul o exaspera cum sta acolo, imobil, privind jarul aproape stins şi frecând în mâini cutia aia veche.

- Ce stai aşa? ţipă ea, regretând imediat tonul aspru. Să facem cald aici, poate că tata apare azi. A promis că încearcă să ajungă înainte de Crăciun.

Milan se ridică, îşi afundă pe cap căciula de lână aproape destrămată, luă o haină groasă şi ieşi, strecurând în buzunar cutia roşie rămasă de câţiva ani, de când o adusese, odată, tatăl său. Trânti uşa apartamentului şi începu să urce scările blocului ce ieşea din apă cu un etaj mai jos de ei. Vântul vâjâia prin ramele geamurilor inexistente, se învârtejea pe coridoare rece ca gheaţa şi băiatul ajunse cu greu sus, la depozitele unde locatarii strânseseră lemne smulse de sub ape, pe jumătate putrezite, scânduri din locuinţe inundate, uşi, rame, scaune de plastic şi de lemn rămase de paraginã. Descuie boxa familiei, luă un braţ de lemne şi coborî înapoi pe scări, gata să cadă la fiecare pas. Coridoarele şi palierele luminate slab, doar de crepuscul, năşteau umbre care îi încurcau drumul şi îl speriau. Acolo putea să se ascundă un criminal sau un mâncător-de-copii! Da! Puştiul se opri, cu inima bătându-i ca pistonul unui motor supra-solicitat. Lemnele îi tremurau în braţe. În dreptul palierului său se distingea o umbră lungă ce n-avea ce să caute, nu acolo! Umbra umană făcu doi paşi spre el.

- Nu te teme, băiete, îi zise ea cu glas moale.

Uşor de zis! Băiatul îşi miji ochii, gândindu-se încotro să fugă, apoi distinse mai clar silueta foarte înaltă şi înţelese. Ochii i se luminară: deci maică-sa nu avea dreptate. ***El*** era înaintea lui: un bătrân într-o mantie roşie ca sângele, lungă până la călcâie şi cu bordură de catifea neagră. Pe cap, bătrânul cu barba alb-întunecată purta scufia roşie, tot cu negru la moţ şi la tiv. "Ar fi trebuit să fie albe", gândi o clipă băiatul, dar nu asta era important. Venise! Moş Crăciun venise la el, aşa cum îşi visase dintotdeauna! Milan lăsă lemnele să-i cadă din braţe şi făcu un pas înainte, prins de-o teamă respectuoasă.

- Ai venit... ai venit la mine? îngăimă el.

- La tine, băiete, la tine. Doar tu mă aşteptai... Milane! îi răspunse bătrânul cu faţa cernită şi zâmbi larg, arătându-şi dinţii mari, ascuţiţi.

- Şi-mi ştii numele! se extazie puştiul. Să ştii... eu am fost cuminte!

- Ştiu, băiete, cum să nu ştiu eu asta?

- Şi mi-ai adus ceva, moşule?

- Da, vino!

Băiatul îl urmă încrezător pe moşul care păşea maiestuos. Ieşiră afară, pe platforma din faţa blocului, unde printre benzile transportoare acum oprite se zări o barcă stranie, cu un cap de fiară sculptat la prora. Bătrânul se îndreptă într-acolo, fără să se încovoaie sub vântul aspru.

- Urcă, băiete! zise el. Te voi duce acolo unde nici n-ai visat. E cadoul tău, îl meriţi.

- Dar nu trebuia să-mi aduci ceva aici? Aşa zicea bunicul...

- Da, aşa a fost... înainte. Acum trebuie să vii tu cu mine. Urcă numai, ai să vezi!

Băiatul păşi în barca încremenită sub apăsarea furtunii, iar moşul îl urmă. Apoi barca se răsturnă lin pe spate şi, spre spaima băiatului răsucit cu capul sub apă, începu să plutească aşa, cu fundul la suprafaţă. Milan dădu să scape din ambarcaţiunea care îi întorsese lumea cu fundul în sus, dar bătrânul îl ţinu de mână cu putere, în timp ce pluteau spre adânc. Milan zări pământul negru al fundului de mare deasupra capului. Casele şi blocurile şi tot ce ţinea de lumea de deasupra erau acum dedesubt, ca într-un alt adânc, de nepătruns pentru el. O linişte ciudată, transmisă de mâna vânjoasă a bătrânului, îl cuprinse pe nesimţite şi bucuria şi spaima i se stinseră în indiferenţă. Ba chiar, când moşul îi suflă aspru în ureche: "Ai la tine prostia aia de cutie? Arunc-o departe de noi, m-auzi?", băiatul se supuse, dând din umeri. Ce mai conta? Cutia urcă sau căzu în sus ca un pietroi, încet, în timp ce ei pluteau mai departe, scufundându-se sau înălţându-se spre pământul mâlos, printre trunchiuri negre de arbori care creşteau pe dos, printre carcase ruginite de maşini şi chioşcuri atârnate ca de un magnet de solul noroios, până spre o fostă gură de metrou luminată de flăcări difuze, roşii. Milan nu se mai miră nici cum de putea respira sub apă. Nici când observă că pe lângă barcă se strecura abilă, parcă urmărindu-i, un fel de pisică de apă cu pielea lucioasă şi ochi rotunzi, luminoşi, semănând cu ochii verzi ai Moşului. Important rămăsese gândul tihnit că era alături de Moş Crăciun şi mergea undeva unde trebuie să fie bine şi frumos. Cum de nu i-o fi spus bunicul toate astea? Nu ştia despre lumea de sub apă? Oricum, Milan se liniştise, ca şi cum ajunsese la ceva ce-şi dorise să aibă dintotdeauna.

*

Adriana se enervă. Mocăitul ăla de copil nici gând să mai vină cu lemnele! Se curăţă pe mâini, îşi luă haina pe ea... În clipa aceea auzi bătăi în uşă. O voce groasă rosti:

- Deschideţi poarta, gazde mari, c-am venit de peste zări, peste mări şi peste ţări, la copilul dumneavoastră...

Cu un gest devenit obişnuinţă de-a lungul anilor, femeia deschise repede sertarul mesei, scoase de acolo un pistol automat şi îl armă, în timp ce vocea continua:

- Am venit şi pe la voi şi-am adus flori de tei, flori de tei pe-un corn de lună...

Încurcată, buimăcită, brusc bucuroasă, femeia lăsă arma pe masă şi păşi încet spre uşă. "Oricum e

descuiată", se gândi ea. Iar florile de tei erau singurele flori pe care i le dăduse vreodată un bărbat – Rade. Nu ştia de unde le găsise, dar le păstra şi acum, uscate, în rama oglinzii din camera lor.

- Rade? întrebă ea, nesigură.

- Tako je! Întocmai! A venit Moşul!

Adriana se aruncă în braţele lui şi remarcă uimită că soţul ei venise îmbrăcat ca de carnaval: avea pe el o mantie scurtă, de postav roşu cu margine albă, pantaloni roşii, cizme albe cu carâmbi roşii, ba chiar îşi pusese o barbă falsă, de lână, şi o scufie roşie cu moţ alb. Chiar arăta ca un Moş Crăciun. Înţelese!

- Pst, e pentru Milan, şopti el. Să nu-şi dea cumva seama, adăugă, lăsând-o din braţe. M-am gândit că... Unde e?

- L-am trimis de vreo oră după nişte lemne, dar uite că blegul nu mai vine. S-o fi oprit la băiatul vecinei. Tocmai vroiam...

Din camera alăturată se auzi ţipătul prelung, neomenesc, al Silvanei. Cei doi soţi se priviră o clipă înmărmuriţi, apoi dădură buzna într-acolo. Fetiţa urla şi se contorsiona, dădea din mâini şi se zvârcolea pe aşternutul mototolit, iar canalele TV-ului se modificau haotic, fără nici un motiv, scăldând camera în străfulgerări de lumină. Asta se mai întâmplase o singură dată, căci din fericire Silvana fusese un copil blând. O dată – Adriana îşi amintea bine – când fetiţa reacţionase tot aşa, din senin, şi ea se temuse că are epilepsie. Dar n-avea. Asta fusese înainte ca Rade să aducă vestea că Ivan, rusul cel voinic şi blând, singurul străin pe care fetiţa îl îndrăgise, era mort. Deşi nu credea în Dumnezeu, Adriana era superstiţioasă. Poate că fetiţa simţise ceva rău atunci. Poate simte şi acum. Deşi încercă s-o liniştească, o luă în braţe şi o alintă, fata ţipa necontenit, scoţând sunete oribile pe orificiul rotund ca o gură de peşte ce-i ţinea loc şi de nas. Îşi scutura membrele fragile, se zbătea cu disperare, iar TV-ul clipea înnebunitor, sărind în continuare de pe un canal pe altul. Parcă venind din afară, un gând de moarte se strecură în mintea celor doi soţi. Adriana continua s-o strângă în braţe pe fetiţă, iar Rade se repezi pe uşa apartamentului, uitând-o deschisă. Vântul pătrunse nemilos în casă, răvăşi feţe de masă, foi, draperii, în timp ce Rade se opri o clipă în faţa grămezii de lemne împrăştiate pe palier. Strigă la toţi vecinii, dar nimeni nu-l văzuse pe băiat. Cu furia disperării, ieşi încrâncenat afară, pe paltforma betonată din faţa blocului unde îşi ancorase barca, şi începu să urle ca un nebun, acoperind vântul care vuia şi azvârlea trâmbe de apă peste placa de ciment de la nivelul fostului etaj 4, acum debarcader...

- Milane! Milane! Miilaaaneee!!!

Nu era nimeni să-i răspundă. Un val de apă îl izbi drept în faţă. Când apa se retrase, bărbatul zări o cutie roşie, de metal, ce se rostogolea încet pe ciment. Cutia de Coca-Cola. Ud leoarcă şi cu scufia de Moş Crăciun alunecându-i fleşcăită pe o ureche, Rade se aplecă şi ridică doza de aluminiu de pe care îi rânjea, ca în oglindă, chipul jovial al Moşului. Îl privi lung, apoi – fără să-şi dea seama – se rezemă moale de marginea unei balustrade şi lăsă gândurile negre să-l cuprindă cu totul, în timp ce din casă urletele fetiţei se auzeau tot mai puternice.

*

Abia după vreo două zile, când apele s-au liniştit şi afară a început să ningă blând şi trist, cu fulgi ca de mătase albă, nişte pescari din mahalaua Vranje au adus trupul băiatului. Carnea i se umflase şi i se înverzise, dar chipul palid păstrase un zâmbet încurcat, de parcă cineva ar fi vrut să-l înşele şi lui tot nu-i venea să creadă. În anul următor apele au mai crescut cu vreo doi metri. Ori, cum zisese odată nebunul ăla de rus, Ivan, poate că cerul nostru s-a mai micşorat.

TONY CHESTER

NOI VALORI

Undeva, în spaţiu, este o stâncă. Pe stâncă, un dom. Din dom erupe lumina.

Omul fără prihană se gândea la crimă.

Seggy părăsi Marginea şi îşi întoarse spatele spre Dom. Strălucirea neonului nu era chiar aşa de păcătoasă aici, dar lumina provenită de la Torusul Arcului era reflectată de Dom – imposibil să vezi ceva afară. Imaginea sa îl arăta aşa cum fusese el dintotdeauna, tăiată de la genunchi în jos de betonul plastic în care era încastrat domul. Porni de-a lungul Spiralei până la încrucişarea cu Broadway. Aici găsi că era suficient de demoralizat ca s-o ia exact pe drumul acela în loc să continue de-a lungul Spiralei, aşa cum intenţionase să facă astăzi. Voise să viziteze fiecare colţişor din Nuevos Valores ca să-şi ia rămas bun. Îşi petrecuse aproape întreaga viaţă ferindu-se de drumurile drepte, dar asta fusese pe vremea când încă mai era Seggy. Acum ştia că-şi putea termina treaba luând-o drept înainte.

Trecuseră deja trei luni de când crimele şi sinuciderile încetaseră; o întreagă orgie a morţii, care durase o lună şi redusese populaţia la o treime, asta după ce fuseseră decimaţi de avarii şi de pierderea gravitaţiei artificiale. Se presupunea că mai existau încă trupuri care pluteau în zona vârfului, dar Seggy nu credea aşa ceva. Fără îndoială, o întreagă lună a morţii era ceva la care merita să te gândeşti. Seggy fusese destul de băftos să supravieţuiască, la fel după cum fuseseră cu toţii băftoşi atunci când Nuevos Valores se desprinsese din Euro-Colonia de pe orbita lui Titan. Aveau noroc că se găseau pe orbita exterioară acum; norocoşi că integritatea Domului nu fusese afectată; norocoşi că lichidul din rezervorul de apă avariat le oferise masa de reacţie care-i scosese de pe orbita lui Titan. De data asta, Saturn nu-şi mai înfulecase copiii, dar le dăduse un bobârnac cu mâna enormă a gravitaţiei sale. Norocoşi, norocoşi, norocoşi.

Seggy văzu înaintea lui următoarea intersecţie şi, o dată cu asta, îl văzu şi pe Tangent. Înalt, suplu, îmbrăcat în piele. Palid şi cu apărători de jur împrejurul trupului, Tangent era omul care-ţi putea vinde orice şi putea cumpăra orice.

- Tan, îl salută Seggy cu un gest discret.

- Seggy. Tangent zâmbi pronunţându-i numele. Zâmbea întotdeauna. Şi Seggy ştia că era, probabil, singurul individ capabil să fie fericit din orice. Aceasta era pur şi simplu starea sa de graţie.

- De ce ţi-a trebuit atâta timp, omule? Toată lumea vine să mă vadă ce puţin o dată, da' nu tu, Seggy. Nu de când te-ai cărăbănit de pe navetă. De ce ţi-a luat atâta timp?

- N-am simţit niciodată nevoia, Tan. Şi, din cât îmi amintesc, eram cu toţii destul de ocupaţi cu supravieţuirea în primele zile.

- Acum ai vreo trebuinţă, Seggy? Ori poate că mie îmi trebuie ceva ce ai tu?

- E valabil în ambele cazuri, zâmbi Seggy amărât.

- OK, deci ce-ţi trebuie?

- Un pistol vechi, un 45 automatic.

- Să zicem că te pot ajuta. Dar tu ce ai?

- Cocaină. Un kilogram.

- Vechituri amândouă, la fel ca tine, Seggy, când mă uit dincolo de ochii tăi. Vocea lui Tangent nu era chiar neplăcută. Numai că eu am chestii care fac ca praful tău să pară de-a dreptul caraghios. De ce ţi-aş da un pistol pentru praful tău?

- Fiindcă nu mi-ai vândut niciodată nimic înainte, Tan. Niciodată. Ai avut destul timp să rezolvi şi chestia asta.

- Un răspuns corect, Seggy.

Aşa căzură ei la învoială.

- Nu înseamnă cine ştie, sunt sigur, dar mi-ai plăcut întotdeauna, Tan. Nu te amesteci în treburile altora, ci doar le faci servicii. Nu oricine poate să-ţi facă un serviciu.

- E ca o vocație, omule. Mi-a făcut plăcere să am de-a face cu tine.

Seggy se întoarse să plece, dar fu oprit de glasul lui Tangent.

- Nu că ar fi treaba mea, știu asta, și nici n-am obiceiul să pun întrebări clienților, dar de data asta trebuie să știu. De ce un pistol?

Seggy stătu o clipă pe gânduri, apoi răspunse:

- Am de gând să îndeplinesc o însărcinare publică.

- De ce tocmai acum?

- Fiindcă sunt cu totul în afara timpului meu, de-aia.

- Cu toții ne-am născut în afara timpului nostru, Seggy. Ai grijă de tine.

Tangent a călătorit pentru prima dată în spațiu pe când avea șaisprezece ani. Tatăl său se mutase cu familia de pe Pământ pe Euro-Colonie, alegerea sa dintre cele nouă colonii din sistem. Fiind cea mai mare, se potrivise concepțiilor tatălui său legate de avansul tehnic. Tangent credea pe atunci că să goneşti prin spațiu era o treabă deosebit de isteață; te deplasai atât de repede, iar stelele păreau neclintite. Presupunea că așa și era, dar după doi ani petrecuți sub Dom – ultimele patru luni în plină goană prin spațiu – nu văzuse nici o stea. Nu mai credea că era o chestie isteață. Avea optsprezece ani și era incredibil de bătrân.

Seggy n-ar fi putut să recunoască față de Tangent că motivul pentru care-i trebuia un pistol atât de antic era că habar n-avea cum să folosească armele de energie înaltă. Chiar și acum, Seggy trebui să-și aducă aminte cum trăsese odată cineva cu un 45, doar ca distracție, ca să fie în stare să-l folosească pe cel de-abia cumpărat.

Mai traversă încă o dată Spirala, depășind clădiri deprimante prin contururile lor pătrățoase, identice, vopsite în griul lor uniform, până ajunse la singura zonă publică drapată într-o oarecare originalitate. Blocul Velcro. Seggy fu oprit de o punkistă din Nuevos, de vreo douăzeci și ceva de ani. Avea ochi mari, umezi, care dezvăluiau faptul că nu vedea lumea pe de-a-ntregul la fel ca Seggy. Purta mănuși și pantofi din plastic și aștepta la marginea străzii Velcro, arătând foarte fragilă.

Înainte ca fata să poată articula vreun cuvânt, Seggy scoase o pereche de tenișI din plastic, așezându-i pe terenul punkiștilor din Nuevo. Ieși din bocancii magnetici, își trase tenișii simțindu-se imediat mai ușor. Marea majoritate a clădirilor din cartier fuseseră ranforsate până la etajul al doilea, iar pe unele zăceau câțiva neo-punkiști, crucificați în costumele lor din plastic. Alții coborau pe pereți, ori se aruncau de pe o clădire pe alta, cuprinși într-un balet aerian.

- Escortă, zise fata, arătând spre ea însăși. Era o declarație, nu o ofertă. Luându-și pantofii abandonați, Seggy făcu un pas în direcția ei. Oricum, imediat ce ajunseră în apropierea unui zid, ea părăsi trotuarul și începu să se târască pe clădirea apropiată, cam la înălțimea unui stat de om.

- Ai vreun nume, escortă?

- Escortă, făcu ea dând din umeri.

- Seggy, Tangent, Escortă. Mă întreb cine suntem noi toți, cine am fost noi vreodată.

Din partea ei nu veni nici un răspuns, iar Seggy fu lăsat să se întrebe, nu pentru prima oară, cum de ajunsese plasticul blindat din Nuevos Valores printre blocurile astea; cum, după desprindere și haosul care a urmat, singurul grup organizat s-a nimerit să fie cel al rebelilor anarhici, care au făcut față situației într-un mod de departe mai eficient, neortodox și creativ decât autoritățile răspunzătoare. Apoi începu să râdă de unul singur, fiindcă totul avea un singur înțeles.

- Credeam că sunteți împotriva oricărei organizări, zise Seggy arătând vag spre cele din jurul lor.

- Există însă o diferență, făcu ea, știind perfect la ce se referea.

- Diferență?

- Între a fi organizat de către *cineva* și a fi organizat pur și simplu; între a acționa fiindcă așa ți se spune și a o face fiindcă așa vrei tu.

- Știu asta. Voiam numai să știu dacă și tu știi.

- Nu toată lumea știe chestia asta? Chiar așa?

- Nu-s sigur. Acum lui Seggy îi veni rândul să dea din umeri. Anarhia nu mai e de mult la modă. Cred că dintotdeauna a fost mult mai ușor să te conformezi regulilor.

- Și tu ești demodat, știi asta? De ce nu ni te alături?

- Aș putea, minți Seggy. Nu că n-ar fi putut fi sincer, dar dacă voia să fie cel care dorea el să fie, unui asemenea individ nu-i trebuiau astfel de asocieri. Dar numai după ce termin treaba pe care o am de făcut.

Restul drumului și-l petrecură fără să-și mai facă conversație. La următoarea intersecție cu Spirala, Seggy își puse pantofii magnetici și o luă pe străzile normale, care însă nu i se mai păreau acum chiar atât de firești.

Ar fi putut să fie Sharon, dar Sharon nu s-ar fi putut descurca niciodată sub Dom. Ea fusese obișnuită să doarmă sub stelele de pe cerul pământean – afară, la țară, departe de smog și lumini, era încă posibil să vezi stelele. Era prima ei plăcere și cea mai mare. Venise pe Euro-Colonie de bună voie, doar ca să fie mai aproape de ele, să le vadă mai bine. Însă Domul reflecta lumina. S-a decis prea târziu să plece, așa că trebuise să-și abandoneze identitatea ei ca Sharon. Acum Escortă se apropia tot mai mult de stele, dar singurele pe care le mai vedea acum veneau în capsule.

Lumina brută a neonului era insuportabil de aproape de Spirală, ultima destinație a lui Seggy. Dar, înainte să-şi fi atins ținta, mai avea un lucru de făcut. Seggy intră în cazino, nu fără conştiința primejdiei care plutea în aer.

Ea se afla la una din mese, jucând cărți. O recunoscu din informațiile transmise prin Fastfax şi se întrebă cât de completă trebuia să fie restructurarea anatomică pentru a realiza o față ca a ei. La venirea lui Seggy, câțiva dintre jucători se întoarseră să-l privească, iar el se mulțumi să observe modul aproape imperceptibil în care doi indivizi care sprijineau pereții deveniseră brusc foarte atenți la el. Oameni periculoşi, cu arme periculoase purtate foarte ostentativ. Unul din cei doi jucători era chiar proprietarul cazinoului, însă pe Seggy îl interesa doar femeia întoarsă cu spatele spre el. O parte a minții sale, nefolosită de luni de zile, sondă potențialul static al cărților de joc şi al mesei, care făcea posibil jocul în mediul de microgravitație artificială.

- Sunt dr. Allan Segward, zise Seggy, aproape surprins să descopere că era cine era. Era clar că nimeni de la masa de joc nu auzise vreodată de el, cu excepția femeii care se crispă la auzul unei voci atât de demult uitată.

- Mă întreb, doamnă Mayor, dacă aceşti oameni au habar cine eşti cu adevărat?

Jocul încetă imediat şi, deşi era evident din tonul lui Seggy că acesta reprezenta un pericol neprecizat încă, proprietarul cazinoului opri cu un gest scurt avansul imperceptibil al oamenilor săi. Pe fața lui se citea o curiozitate aproape bolnăvicioasă.

- Nu ştiu despre ce vorbeşti, replică femeia, întorcându-se în cele din urmă, încet, spre el.

- Chiar aşa, Phillipe, dragă doctore? Seggy se adresă apoi jucătorilor de la masă. Cândva, dumneaei era dr. Phillipe Corbeau, designerul Euro-Coloniei. Colonia din care nu mai facem parte şi care, la drept vorbind, nu mai există.

Femeia încercă să protesteze, dar glasul puternic al lui Seggy i-o tăie scurt:

- Era un bărbat puternic, suficient de bine plasat încât să mă poată pune pe liber când am început să protestez față de construirea visului său de-o viață, cea mai mare colonie spațială realizată vreodată. Vedeți, în proiectul lui erau şi destule erori pe care Phillipe pur şi simplu nu le putea vedea, nu fiindcă ar fi crezut că eu greşeam, ci din cauza banilor pe care i-ar fi pierdut de la sponsorii lui dacă proiectul n-ar fi fost terminat la timp. Anumiți oameni erau mai interesați de contracte decât de viața oamenilor...

- Este absolut revoltător! Luați-l pe acest...

Proprietarul cazinoului era însă suficient de intrigat de povestea depănată de Seggy încât să-i facă semn femeii să tacă.

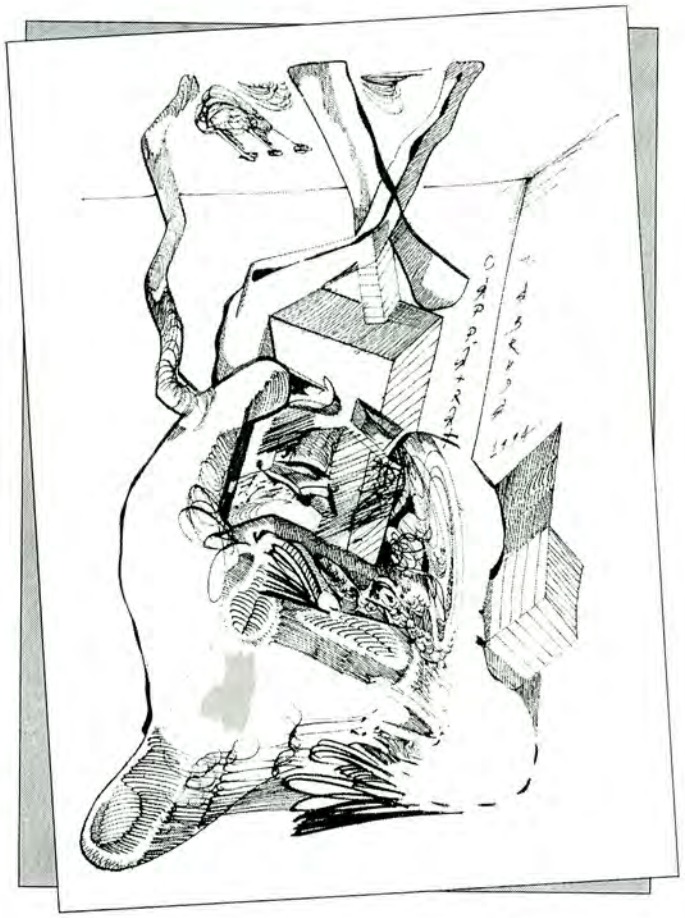

- Chiar şi după ce am fost terminat din punct de vedere profesional, am continuat să fiu foarte activ în denunțarea acestei Euro-Colonii. Atunci Phillipe a decis că nu-şi mai putea asuma riscul ca, în cele din urmă, cineva să-şi plece urechea şi la mine, aşa că a pus să fiu lichidat. Cel puțin aşa credea el. Detaliile nu mai contează acum, dar faptul că sunt aici arată că am supraviețuit, deşi mi-au trebuit vreo doi ani ca să-mi recapăt controlul total asupra propriului meu trup. Am venit pe Euro-Colonie să văd cum aş putea convinge autoritățile să evacueze şandramaua. Mă gândeam că de acum reuşiseră să vadă unele din greşelile pe care eu le observasem de la bun început. Dar a fost prea târziu. După numai două ore de la venirea mea, Nuevos Valores s-a desprins, iar restul coloniei s-a zdrobit de Titan.

Peste cazino se aşternuse o tăcere de mormânt, chiar Mayor uitând să mai protesteze, în vreme ce toți cei din jur îşi aminteau de ziua aceea tragică.

- Aproape că mi-am dat duhul în prima zi. Nu din pricina haosului, ci fiindcă, în aparență, Phillipe o ştersese. Totuşi, eram convins că şi el se afla pe aici, pe undeva. Şi, în vreme ce restul coloniştilor se ucideau unii pe alții, am analizat toate posibilitățile. Nu lăsase nici o urmă, ceea ce, privind acum înapoi, nici n-ar fi trebuit să mă surprindă, dacă stau să mă gândesc că nu răscoleam dosarele persoanei care trebuia. Numai dintr-o

întâmplare am accesat datele dnei Mayor. Le cercetasem doar ca să-mi fac o idee despre contactele pe care le avusese cu Phillipe. Apoi am descoperit că ***ea*** era, de fapt, ***el***.

- Este clar că-i dement, zise femeia, întorcându-se din nou spre masa de joc.

- Eu n-aş zice asta, făcu proprietarul cazinoului. Dacă este aşa cum spune, atunci aveai tot interesul ca defectele din proiect să nu iasă niciodată la iveală.

Greutatea acestui raţionament părea să fi convins pe toată lumea, iar umerii dnei Mayor se muiară.

- Chiar dacă este aşa cum spui, ce mai vrei acum, Allan? Vocea ei păru să capete mai multă profunzime şi nimănui nu-i scăpă folosirea prenumelui lui Seggy.

- Doar dreptate, Phillipe. În timp ce vorbea, Seggy scoase 45-ul şi trase trei gloanţe la baza craniului lui Corbeau. Reculul îl smuci înapoi şi doar ghetele magnetice îl menţinură pe loc. De fapt, tocmai asta îi salvă viaţa, deoarece ambele gorile de la perete traseră în acelaşi timp. Jeturi de energie pură arseră pe lângă pieptul lui Seggy, lăsând urme strălucitoare la trecerea lor prin aer, la o palmă de locul unde-i fusese torsul. Gorilele îşi corectară vizarea ţintei, dar proprietarul interveni tocmai când Seggy îşi recăpătă echilibrul. Energia cinetică a gloanţelor sale azvârliseră trupul lui Corbeau înainte. În aer pluteau bule de sânge, frământându-se aproape obscen, până ce masa încărcată static le atrase, făcându-le să păteze suprafaţa acoperită cu catifea.

- Cred că ai confundat dreptatea cu răzbunarea, zise proprietarul.

- Poate că, uneori, cele două se contopesc, făcu Seggy.

- Acum a murit. A murit doar cu puţin timp înaintea noastră şi nu-i cine ştie ce mare scofală. Cuvintele îl făcură pe Seggy să-şi coboare privirile şi să se uite la ţeava fumegândă a armei din mâna lui. Poţi pleca, îi făcu omul semn cu mâna.

- Chiar aşa? se interesă Seggy.

- N-am pariat niciodată pe ea, anunţă proprietarul, cu o urmă de umor în loc de orice explicaţie.

Cadavrul lui Corbeau a fost îndepărtat de la masă de doi bodyguarzi şi jocul continuă. Cărţile fură împărţite cu grijă în jurul suprafeţei pătate cu sânge de pe masă. Cartoforii nu dădeau nici doi bani pe stele, aveau nevoie de un joc cu un înţeles mult mai simplu. Fiecare dintre ei se putea socoti fondator al cazinoului, aşa cum omenirea, prin coloniile sale, îşi inaugurase expansiunea în sistemul solar.

Ajuns la baza Spiralei, Seggy se opri să admire graffiti-ul înainte de a intra printr-o spărtură mare din zid. Aproape că se împiedică de un cadavru drapat în alb, unul din prea multele aflate sub Dom şi care nu fuseseră recuperate nici la o lună după masacru. O parte din sângele cadavrului îşi luase zborul pentru a mânji apoi pereţii, restul se coagulase, devenind o pulbere fină, răspândită în atmosferă sub formă de suspensie.

Seggy descopri că liftul nu mai funcţiona, dar escaladarea scării în spirală, prevăzută pentru cazuri de urgenţă, nu cerea nici un efort în microgravitaţia realizată prin rotaţia Domului. Microcircuite spulberate dansau de jur împrejur cu mişcări leneşe. Seggy începu să realizeze, încet, absenţa luminii şi-şi scoase filtrele de protecţie. Până la ecluză mai avea de urcat încă vreo două mile şi, ca s-o facă, îi luă la fel de mult timp cât îi trebuise să străbată cele patru mile şi jumătate până la marginea Spiralei.

Prin ecluză, din interiorul unui post de observaţie, Seggy privi în sfârşit stelele. Dincolo de neon, prin plastoţelul curat, constelaţiile cunoscute străluceau aşa cum o făcuseră întotdeauna. Seggy estimă la două luni timpul până ce Domul urma să intersecteze orbita lui Uranus, dar nu mai exista nici o speranţă pentru oprirea derivei – planetoidul o luase razna şi se găsea deja foarte departe de Soare. Acesta era încă strălucitor, iar lui Seggy îi plăcu să-şi imagineze că ar putea ajunge măcar pe unele din planetele din interiorul sistemului solar. Dar ştia că aşa ceva nu era posibil. Îi trebui multă vreme până să poată privi din nou în jos, spre Nuevos Valores. Atunci observă dovada a ceea ce singur prevăzuse că avea să se întâmple, însă nu se aşteptase la atâta precizie.

În jurul Domului, în special pe inel, neonul se ducea.

Puteai crede că de acum vor vedea cu toţii stelele. Înainte să îngheţe sau să crape de foame. Aceasta devenise casa morţii, iar moartea nu le va fi uşoară. Exact ca la desprindere, masacrele se vor porni din nou, de parcă tot ce puteau face oamenii confruntaţi cu moartea era să colaboreze cu ea. Allan Segward era însă de alt soi. Îşi împreună buzele în jurul ţevii 45-ului, privi în sus dincolo de Dom şi apăsă pe trăgaci.

Percutorul păcăni în gol.

Seggy se puse pe râs, într-un hohot isteric şi frenetic. Mecanismul bătrânei arme se blocase, butoiaşul nu se mai rotea, arătându-i că nu mai avea gloanţe. Tangent n-avusese de unde să ştie că lui îi trebuiau mai mult de trei gloanţe. Seggy îşi regăsi calmul, dându-şi seama că, oricum, nu mai conta. Chiar dacă ar mai fi avut încă un glonţ, dr. Allan Segward se putea considera deja un om mort, iar sinuciderea nu era în stilul lui Seggy. Aşa că se întrebă ce naiba avea el de făcut cu acest cimitir de peste nouă mile? Să încerce să-l salveze? Greu de crezut că ar fi reuşit. Nu exista suficient combustibil pentru retrorachete, nici în Dom şi nici pe asteroidul-bază, ca să poată reduce acceleraţia indusă de gravitaţia lui Saturn. Chiar şi capacitatea de reciclare

a atmosferei avea limitele sale şi nu exista nici destulă energie pentru a asigura funcţionarea fermelor care ofereau hrana, ca s-o poată duce prea multă vreme aşa.

O placă de circuite, mototolită şi sfâşiată, trecu lent pe dinaintea ochilor lui Seggy, amintindu-i de evoluţiile aeriene ale neo-punkiştilor, dovada inventivităţii umane, tot aşa cum Domul însuşi avea în el atâta tehnologie încât să formeze această structură perfect unitară. Îi veni o idee.

Poate că exista un lucru care făcea ca Nuevos Valores să poată fi util. Dar pentru asta îţi trebuiau o grămadă de oameni care să ştie să coopereze, oameni cu resurse, oameni care nu mai aveau nimic de pierdut şi puteau depăşi orice concepte abstracte. Chiar dacă oamenii renunţaseră la stele, ce-ar fi dacă stelele nu renunţaseră ele la oameni? Decât să trimiţi o placă de bronz acoperită cu cratere de impact ale micro-meteoriţilor, de ce să nu trimiţi un mesaj într-o sticlă? O lume sub sticlă, ca peisajele de iarnă miniaturale de pe vremuri.

Oricine ar fi dat de Nuevos Valores, o rasă hiper-avansată ori una aflată încă în anii copilăriei, nu se putea să nu ajungă la nişte concluzii. Nu erau singuri şi, cu toate că nu erau decât o mică colecţie de visători, cineva încerca, fără îndoială, să ajungă la ei. Seggy se trezi sperând din toată inima că vor încerca să întoarcă acest dar, chiar dacă numai parţial, fiindcă ceeea ce o civilizaţie îi putea oferi imediat alteia era comunicarea.

Va trebui să se mişte repede, deşi mai putea spera să aibă suficient timp. Bineînţeles, va avea nevoie de un negociator; sosise vremea să-l ducă pe Tangent pe teritoriul neo-punkiştilor şi să vadă ce-ar fi putut obţine de la ei.

Seggy înşfăcă din zbor circuitul lipsit de orice noimă, şi-l prinse la rever şi îşi începu coborârea spre lumea pe care voia să o schimbe.

Undeva, în spaţiu, se află o stâncă. Pe stâncă se găseşte un Dom. Domul străluceşte sub imperiul a ceva ce nu este doar lumină. Strălucirea aceea se cheamă dăruire.

Traducere de Silviu Genescu

CRISTIAN KONCZ

HOJA

Cei trei tineri urcau pe cărarea abruptă. Nu prea repede, căci rucsacii din spate le îngreunau mişcările. Lăsaseră în urmă cantonul şi calea ferată, iar oraşul cenuşiu îi scăpase demult din tentaculele sale.

- Alo, Aurolacu, stai mai încet, că ne termini!

Vocea fetei, întretăiată de efort, îl făcu pe tânărul din faţă să întoarcă un moment capul, dar apoi, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, acesta îşi continuă mersul. Braţul său se întinse lateral, făcând vizibilă palma cu mediusul îndoit într-un gest obscen.

- Şi noi ţie, Aurolacule, zise celălalt băiat, cu năduf. Cu gesturi precise, prinse rucsacul fetei şi o ajută să-şi scoată chingile de pe umeri.

- Cam repede vi s-au terminat bateriile, fraţilor. Se vede că sunteţi vegetarieni. Hai, spune repede, Ameţito, ce-ai mâncat dimineaţă? Pun pariu că numai grâu încolţit şi verzituri. Şi tu, măi mister Guru, la fel.

- Tu vorbeşti, Aurolacule? Că din costiţă cu fasole nu te scoate nimeni.

- Păi vezi, Ameţito, d-aia o să ajung să vă car în spate încă înainte de a intra în pădure. Şi-o să vă car. Cu tot echipamentul greu care tot la mine în straiţă e. Profu' nu l-ar lăsa pe mâna voastră.

- Aurolacule, ţi-am mai spus de o mie de ori: Ameţita are un nume de botez şi eu la fel, aşa că foloseşte-le cu încredere.

- Gata, am priceput. Dragă Ada, dragă Dane, îmi cer scuze în fața colectivului. Da' mie tot Aurolacu să-mi spuneți. Acum, stimată domnișoară, stimate domn, vă rog să binevoiți a vă mișca curul, că ne-apucă seara aici. Și musai să ajungem în Poiana Sterpei înainte de asfințit. Să montez și detectorul gravific.

*

- Bună dimineața, porumbeilor! Cum a fost vânătoarea de noapte?

- Așa și-așa. Pe la trei a mișcat ceva. Am stricat aproape un film. Din ăla special, pentru spectru jos. Am notat aici timpii de expunere.

- S-ar putea să iasă ceva la developare, zise Ada. I-am simțit câmpul și-am fotografiat în direcția lui. Cred că a fost un ***el***. Avea o aură interesantă.

- Data viitoare, Amețito, te duci singură. Poate-l agăți și puneți de-o nuntă.

- Iar începi!

Aurolacu, măgar ca de obicei. Cu sculele lui rablagite, n-o să înregistreze nici a mia parte din ceea ce pot percepe eu. Numai cascada ectoplasmatică din noaptea asta face cât toate eșantioanele culese de el tot anul. Roșie incandescentă. Trebuie să fi fost unul tânăr, poate un pui. Dacă aș fi stat mai mult...

- Cară-te, ingineraşule, la aparatele tale, spuse Dan. Noi mâncăm ceva și ne culcăm. Partea aia stâncoasă, dincolo de Strâmbături, ți-am lăsat-o ție. Și-așa îți place să te cațeri. Poate faci un bine omenirii și îți rupi gâtul. Asta dacă nu te lovește damblaua, ca data trecută.

Sunt dați dracului yoghinii ăștia. În fiecare noapte prind ceva și-mi dau cu tifla.

Un val de invidie îl cuprinse și Aurolacu nu încercă să-i reziste. Cu echipamentul pe umăr, se îndepărtă cu pași elastici, mormăind o înjurătură.

*

Mergea de aproape un ceas, croindu-și drum cu greu printre arbuștii contorsionați. Vârtejurile nu iertaseră nici măcar smocurile de iarbă, nici un fir nu găseai ca lumea. Pe buza râpei, trei fagi își încolăceau trunchiurile ca niște șerpi uriași. Aceeași forță îi deformase și pe ei.

Făcuse drumul ăsta de atâtea ori, dar de fiecare dată când vedea Strâmbăturile îl treceau fiorii. Lăsă bagajul jos și trase un gât de apă coclită din bidon. Nici nu se aștepta să fie altfel. Ca de obicei, umpluse bidonul la izvorul din vale și, tot ca de obicei, apa se spurcase pe când ajunse la râpă. Dar n-avea încotro, trebuia s-o bea. Mereu senzația aceea de uscăciune în gură și de sfârșeală.

Se așeză și începu ciclul de respirații învățat de la Dan. Erau și yoghinii ăștia buni la ceva. Căci la partea tehnică erau antitalente.

Încet, senzația de oboseală îl părăsi. Data trecută își pierduse cunoștința și-l găsiseră în stare de letargie, inert ca un pietroi.

Cu mișcări moi, începu să despacheteze. Scoase capcanele una câte una și le rândui în iarbă. Nu apucase până acum să le vadă funcționând, deși era a treia oară când le căra cu el în pădure. Explicațiile profesorului erau atât de clare încât nu lăsau nici o urmă de îndoială: *La momentul potrivit, vor funcționa. Crede-mă. Singurul lucru dovedit până acum este curiozitatea **lor** nestăvilită pentru tot ce e viu. Se pare că semințele pe cale de a încolți emit unde interesante pentru **ei**. De aceea le folosim ca momeală. Numai că, ajunși în capcană, vor avea parte de o surpriză.*

Semințe încolțite... Avea impresia că *ectoplasmaticii* ignorau cu bună știință oamenii ce se aventurau în pădure. Probabil că mai interesante, din punctul lor de vedere, erau plantele de aici, aflate de mii de ani în bătaia vârtejurilor telurice.

*

Era suspendat de ceva vreme pe peretele de stâncă. Mai avea de montat o capcană. Valuri de căldură radiau din roca încinsă de soare. Parcă avea glaspapir în gât. Un țiuit strident sparse liniștea. Venea de undeva de jos, cam din zona în care așezase prima capcană. Largă coarda și își dădu drumul.

Nu se înșelase. Unul căzuse în cursă. Nu avea cum să-l vadă, știa asta. Dar avea indicii ce confirmau captura. O dată trapa închisă, pereții ecranați îl țineau prizonier.

Răsuflă ușurat când atinse pământul. Depuse prețioasa încărcătură în iarbă și oboseala îl obligă să se așeze.

Parcă stătuse o veșnicie întins la umbra tufanilor. Nu-l auzi pe bătrân decât când acesta ajunse la cîțiva pași de el. Purta un trening spălăcit, cârpit pe alocuri, iar pe umăr îi atârna o desagă improvizată dintr-un sac de iută. Nu apucă să spună nimic, căci moșul începu cu glas răgușit:

- La pândă, băiete, la pândă?

- Văd că te pricepi, moșule. Ești în breaslă?

- N-aș zâce, da' cunosc pădurea de-un car de ani. Și oamenii care se preumblă pe aici. Io-s cu buruienile. Ăsta-i gheșeftu' meu. Umblu mult și vă știu locurile. Pe când eram copil, hălăduiam și eu după potcoave de cai morți. În nopțile fără lună, hăbăuc, ca alții ca mine. Focuri pe comori și alte trăznăi.

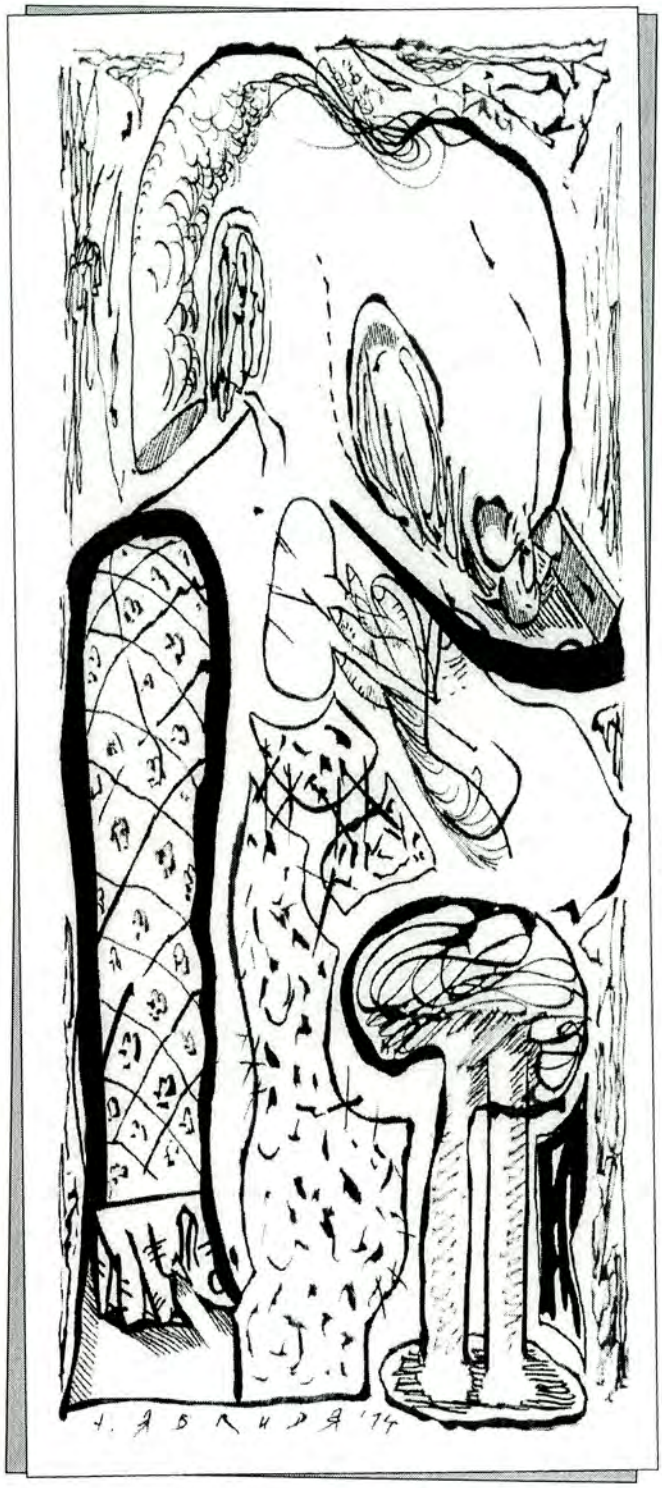

- Chiar aşa. Trăznăi. Vezi bine că nici nouă nu ne-a trecut.

- Gluma îi glumă, copile, da' Hoja o fost mereu loc blăstămat. Cu fereală trăbă să umblaţi. Noi le zâceam draci. Voi le zâceţi cum vreţi voi. Cine nu ştie să se poarte cu ei, îşi pierde minţile. Ori îşi vatămă sufletu'.

- Lasă, moşule. Nici noi nu suntem pe aici de azi, de ieri. Ştim cum să ne ferim.

- Da' în cufăraşu' ăla de fier ce ţâi, că tare cu drag te uiţi la el?

- Hm. Prea vrei să le ştii dumneata pe toate. Nişte aparate. Profesorul mi le-a dat.

- A, da, profesorul... Să fie cumva profesorul Neguţ?

Aurolacu îşi mască cu greu uimirea.

- Îl cunoşti pe profesor? De unde?

- Vezi, băiete, ce mică-i lumea?! Când era tânăr ca tine, venea şi mă ruga să-i spui despre Hoja. Locurile astea au multe poveşti pentru cine vrea să le-asculte. Mă căuta în sălaşul meu de la marginea pădurii. Îi arătam ce buruieni ciudate am mai găsit. Îl ajutam cu ce puteam. Să vadă cu ochii minţii. Şi să ştie că ce s-a întrupat în pădurea asta, al pădurii rămâne pe veci...

Reportofonul fâşâi scurt şi se opri.

- Atât am reuşit să înregistrez, profesore. Mi-a zis că vrea să te ajute să înţelegi. Şi mi-a dat boabele astea roşii, pentru tine. Cică ar fi descântate.

Aurolacu aşează fructele asemănătoare unor măceşe pe masă, alături de capcană.

- Nici nu ştiţi ce bucros sunt. Bucuros de două ori. Am reuşit captura şi am aflat veşti despre bătrânul botanist. În mod sigur nu v-am povestit despre el. Şi-a petrecut jumătate din viaţă cercetând pădurea. Stătea în coliba aceea până toamna târziu. O dată la două-trei luni, primeam un plic cu plante presate, însoţite de explicaţii. Apoi, brusc, n-am mai primit nimic. Să tot fie de atunci vreo cincisprezece ani. Îşi vânduse locuinţa de la oraş. Nici rudele lui nu ştiau nimic, mi-au spus că probabil murise în coliba lui din pădure.

- Şi acolo l-aţi căutat?

- Desigur. Locul era părăsit demult. Toată colecţia lui de plante dispăruse. Am cutreierat toată pădurea. Fără succes însă..

- Poate ai visat, Aurolacule, te-a lovit iar damblaua. Zona are un climat greu de suportat pentru tine.

- Pe dracu, fată dragă. Uitaţi aici dovada.

Privirile lor se îndreptară spre boabele roşii.

Ouăle crescuseră în diametru şi păreau incandescente, ca nişte picături de metal topit. Apoi se sparseră în sute de fragmente. Cascada ectoplasmatică ce umplu încăperea îi lăsă pe cei doi yoghini fără grai. În mijlocul vârtejului, câţiva *pui* pluteau ca într-un vals lent.

Trapa capcanei se deschise fără zgomot.

Deodată, trupurile celor patru oameni se prăbuşiră sub propria lor greutate, amplificată de mai multe ori. Puii, însoţiţi de adultul eliberat, traversară tavanul camerei. Apoi accelerația gravitațională reveni la normal.

În liniştea ce cuprinsese laboratorul se auzeau doar respiraţiile a patru oameni osteniţi.

LUCIAN-VASILE SZABO

BOSCHETAR VIȚĂ DE VIE

Totul a început în momentul când Avestița s-a transformat într-o amplă gospodină. Revoluția îi adusese eliberarea cu câțiva ani în urmă, când și-a dat seama de faptul că poate, atunci când se culcă cu cineva, să ceară și o plată. În satul lor mare, întins pe dealuri, se făceau mulți cartofi, mere, nuci, varză, dar și vin de mai multe feluri, de la riesling-ul sec la rozé-ul delicat și până la rubiniul des și vârtos. Și cum banii au devenit tot mai rari, mai ales că ea nu lucrase niciodată, iar soțul ei legal, numit Ion Apuşcheriței Blegeală, fusese trecut în șomaj de la unitatea de exploatare a lemnului, Avestița se mulțumea și cu sume mici sau, cel mai adesea, cu câte un sac de cartofi ori de nuci. Când primea câte un litru-doi de vin sau țuică, puse în ambalaje de plastic de la sucurile ce au invadat țara, se declara de-a dreptul fericită. Femeia nu făcea nici o deosebire între cei cu care se culca. Avea însă, totuși, întotdeauna un cuvânt urât față de câțiva moșnegi slobozi la gură care o pipăiau pe ulița mare sau îi ridicau fusta cu bastonul, râzând gâlgâit, lingându-și gingiile părăsite de dinți și măsele. Erau moșnegi pofticioși, foști clienți de ai ei, dar care acum se mulțumeau cu pipăitul și cu vorbele aruncate în doi peri. Avea însă și doi moși verzi, hârșiți, care o invitau spre pădure de câte două-trei ori pe lună, ei fiind și cei mai darnici. Cel mai mult îi plăcea însă Avestiței să-i învețe pe tineri. Cu ei avea întotdeauna răbdare, chiar dacă la ușa ei se făcea uneori coadă. Îi mângâia cu infinită grijă, îi dezbrăca și-i conducea în trupul ei, stăpânindu-i și ritmându-le mișcările. De la ei nici nu aștepta plată.

În vara lui 1997, femeia și-a pus traista în băț și a urcat la noul schit construit pe Muntele Ceahlău. Era o dimineață frumoasă de august când o mașină ce căra bușteni a lăsat-o la poala muntelui, la capătul potecii. S-a așezat și s-a odihnit pe buza șanțului câteva minute. Apoi și-a pus în geanta de mușama pulovărul gros, de lână, împletit în casă, primit de la un frumos tractorist cu care s-a culcat în februarie, chiar în cabină, căci afară ningea. A rupt o creangă uscată, a curățat-o de rămurele și a introdus-o prin mânerele genții, după care a pus-o pe umăr și a început să caute drumul. Tocmai atunci trecea pe acolo Lucian Szabo. L-a întrebat unde este cărarea. Mergeți vreo cinzeci de metri mai sus, i-a spus Szabo. Cam în trei-patru ore sunteți în vârf. Da' schitu' e departe de acolo? a mai întrebat ea. Nu. Cum ajungeți la Cabana Dochia, coborâți în spatele ei pe potecă și vedeți schitul. Bună ziua, a mai spus și a pornit la drum. A rămas la schit mai bine de o lună, îngrijindu-i pe tinerii călugări și dormind într-o magazie de bârne proaspete, alături de alți pelerini. Nu s-a mai culcat decât cu un tânăr novice, pentru care desprinderea de lumea mireană era destul de grea. S-a spovedit și părintele a amenințat-o că o goneşte dacă se mai întâmplă. Repede, Avestița Apuşcheriței Blegeală a devenit o femeie cucernică. Apoi, când s-a simțit împăcată și puternică, s-a întors acasă și a devenit o gospodină model, renunțând la vechile ei apucături. Noul statut a pus-o însă în conflict cu bărbatu-su, om lipsit de voință și care se mulțumea să muncească pe unde apuca, două-trei zile, iar banii câștigați îi bea cu rapiditate. Îl lua la refec în fiecare zi, deși Ion luase obiceiul să o plesnească puternic, umflându-i ochii. Până într-o seară când femeia i-a spart în cap sticla plină de rom. Atunci bărbatul s-a trezit brusc din beție, cu sângele șiroind pe tâmple. Avestița l-a spălat cu spirt și l-a bandajat. Dacă te mai prind că bei și mai dai în mine te omor, nenorocitule, i-a strigat ea. Ion s-a abținut câteva zile, până într-o noapte când nu a venit deloc acasă. Stătuse la un birt non-stop, bând banii furați din geanta nevesti-sii. Ea l-a auzit dimineața împingând în ușa încuiată, înjurând-o și strigându-i să deschidă, că altfel sparge ușa. Avestița s-a ridicat din pat, s-a înarmat cu făcălețul și a deschis ușa. Ion Apuşcheriței avea în mână furca. Până să o ridice, femeia l-a și pocnit cu făcălețul,

punându-l pe fugă. Să nu mai vii acasă că te omor, alcoolicule! l-a apostrofat cu un cuvânt învățat din Evenimentul zilei. Și bărbatul a plecat.

Toată luna octombrie, Ion Apuşcheriței Blegeală s-a învârtit pe la buticurile din gara Paşcani. Ajuta la câte un patron la descărcatul mărfii, păzea câte un chioşc, pe dinafară, căci nu-l lăsa nimeni înăuntru, şi primea băutură şi de mâncare. Cu timpul s-a apucat să fure. Un patron l-a bătut şi l-a alungat de acolo. Atunci s-a mutat în piață. De la țărani era mai uşor să fure, dar a avut de lucru cu găştile de boschetari, care îl stropeau cu apă în miez de noapte. Îşi amenajase un culcuş din scânduri şi folie de nailon în spatele veceului pieții, acolo unde erau aruncate, de ani de zile, zeci de lăzi de legume. Mai prindea câte un boschetar şi îl bătea până îl lăsa lat. Polițaii i-au spus să se liniştească, altfel îi trag o mamă de bătaie şi-l gonesc de acolo. Dar nu avea încotro: copiii străzii aruncau în continuare cu apă şi cu căcat tocmai când îi era somnul mai dulce. Sergentul major, şef peste piață, i-a tras atunci două palme de l-a buşit sângele pe nas. A plecat, dar seara a revenit să doarmă în culcuşul dintre lăzile vechi. Acolo nu mai era nimic. Boschetarii dăduseră foc. S-a culcat cum a putut, însă golanii au năvălit peste el. Trei l-au ținut, iar ceilalți l-au descălțat şi au fugit cu bocancii lui de militar. Erau lucrurile lui mai de preț în viață. A rămas pe loc şi a plâns amarnic. Dimineața s-a dus şi şi-a târguit cu trei mii de lei o pereche de cizme de cauciuc vechi. Le-a încălțat şi dus a fost.

Nevastă-sa a mai aflat câte ceva despre el abia în februarie 1998, din Evenimentul zilei. Ziarul a fost adus în comună de un navetist. Ieşi la poartă, Avestiță, să vezi ce a făcut nebunu' de Blegeală! Dă-l, mă, dracului, a strigat ea furioasă, că nu mă interesează. Ieşi, fă, proasto, că scrie la ziar de el. I-au tăiat picioarele! Din ziar, femeia a aflat că Ion era văcar la nişte grajduri de la Buziboloaia şi că purtase trei luni de zile o pereche de cizme de cauciuc, fără să se descalțe. Cizmele i se lipiseră de picioare, că trei ore au lucrat doctorii până i le-au scos. Degetele îi putreziseră şi picioarele erau carne vie, aşa că a trebuit să i le taie. Într-un acces de milă, Avestița s-a pus pe tren şi s-a dus la spital. Spera că acum Ion s-a lăsat de băutură şi că se va apuca de treabă. A întârziat însă, căci după trei zile doctorii îi făcuseră bagajul, deoarece Apuşcheriței nu avea asigurare medicală. Şi pe gratis nu puteau să-l țină. Unde îl pot găsi? a întrebat ea. Nu ştiu, a răspuns şeful de secție, cine ştie pe unde s-a băgat? Fir-ați ai dracului, a răbufnit Avestița, l-ați aruncat în stradă ca pe un câine! A luat din geantă oala cu sarmale, pregătită pentru bărbatu-su, a trântit-o de uşă şi a plecat. L-a căutat prin gară şi pe la piață, dar nu l-a găsit. Atunci s-a întors acasă. Veşti despre omul ei avea să aibă doar după un an de zile, tot din ziar. Atunci se va duce după el şi-l va aduce acasă, în stare vegetală.

Medicii din spital ştiau cum ajunsese Apuşcheriței Blegeală în halul în care ajunsese, dar se feriseră să dea detalii la presă. Omul le-a povestit că lucra la grajdurile de la Buziboloaia. Avea în grijă vreo cincizeci de vaci prăpădite, cărora dimineața le dădea paie şi fân mucezit, iar seara le bătea cu parul, ca să facă economie la mâncare. Fânul bun îl vânduse ca să facă rost de bani de băutură. Avea o cămăruță, fosta cabină a paznicului, în care îşi făcuse o sobă dintr-un butoi de tablă şi îşi adusese o dormeză de la groapa de gunoi. Îi era prea frig ca să se spele şi era prea beat şi prea nesimțit ca să se mai şi descalțe. Aşa că a rămas cu cizmele în picioare trei luni de zile. A simțit mai întâi furnicături în degete, după care a început să-l usture. Trăgea câte un gât de rom din sticlă şi nu mai simțea nimic. Dimineața se trezea cu dureri. Mai lua un gât de tărie, aprindea focul în butoiul de tablă şi se răzbuna pe prăpăditele de vaci. Proprietarul grajdurilor venea pe la ora nouă cu un ARO cisternă, ca să încarce laptele muls de Apuşcheriței. Abia dacă erau vreo 150 de litri, şi cel de seară şi cel de dimineață. Lui Ion îi lăsa câte o pâine neagră, slănină rânced şi, câteodată, caltaboşi cu orez şi cârnați, plus muştar şi câteva cepe încolțite. Într-o seară, Blegeală a încercat să-şi scoată din picioare cizmele de cauciuc. Nu a reuşit. A golit o jumătate de rom, dar durerea răzbătea prin amorțeala alcoolului, tăindu-l în creier. S-a ridicat să se ducă la birt, dar a simțit că nu mai poate merge în picioare. Atunci şi-a pus nişte mănuşi de sudor, rătăcite cine ştie cum în cămăruța lui, şi a plecat târându-se în patru labe. Un şofer l-a văzut ghemuit la marginea şanțului şi a coborât să vadă ce e cu el. Ion Apuşcheriței dădea din picioare, inconştient. Şoferul a anunțat Poliția. Sergentul major a venit şi a zis, bă, pă ăsta îl ia dracu'. Atunci s-a rugat de şoferul care îl găsise, să-l ducă la spital. Ăsta s-a codit, aşa că polițistul i-a amintit că în urmă cu câteva luni l-a prins băut la volan şi nu i-a luat carnetul. Înjurând de mamă şi de soartă, l-a pus pe bancheta din spate şi l-a transportat la spital, la Paşcani.

De la un coleg de salon, Blegeală a aflat că la ferma viticolă de la Tufuleşti au nevoie de oameni la tăiatul viei. Du-te acolo, i-a spus omul, că lucrezi cu mâinile, nu cu picioarele. Şi ăia plătesc bine şi mai dau şi câte un litru de vin. Încet-încet s-a târât până la autogară. Câteva asistente miloase adunaseră ceva bani pentru el, iar bucătăresele i-au dat ceva slănină, pâine şi câteva conserve de carne de vită de la ajutoare, deja expirate. Le-a înghesuit într-o raniță ponosită, alături de pijamaua veche primită de la spital, şi a plecat. În autobuz, şoferul i-a cerut banii de bilet. Lasă-mă, măi omule, că acuma am ieşit din spital. De unde să am eu bani?! Şi l-a lăsat.

Milos, şoferul s-a băgat cu autobuzul pe o stradă lăturalnică, mai aproape de clădirea fermei.

Era încă frig, dar soarele sclipea încălzindu-i spinarea. Când l-a văzut în ce hal este, şeful de echipă nu a vrut să-l primească. Ion a început să plângă. Inginerului i s-a făcut milă. Pune-l la probă. Dacă se pricepe, eu zic să-l ţinem, i-a spus şefului de echipă. Chiar dacă merge încet, mâinile le are bune.

L-au cazat într-un dormitor comun, cu treizeci de paturi, din care doar patru erau ocupate de maramureşeni. Aceştia veniseră să facă pregătiri în aşteptarea grosului ce urma să vină peste câteva zile. S-a înţeles bine cu ei. Ion făcea focul, gătea, iar ei îi aduceau tot ce avea nevoie. A jurat că nu mai bea tărie şi s-a ţinut de cuvânt. A început însă să bea vin. Simţea că se învârtoşează după primul pahar băut. Îl cumpărau cu trei sute de lei litrul, chiar de la fermă. Bea mult, însă nu ajungea să se îmbete.

Au început lucrul. Ion Apuşcheriţei şi-a luat o porţie separat, lucrând singur, fără să se încurce cu ceilalţi. Devenise închis. Nu se întindea prea mult la vorbă. Rareori, seara, în dormitor, povestea peripeţii din armată sau amintiri de pe vremea când lucra ca tăietor de pădure. Ziua vorbea singur, cu glas tare, în vie. Era îndemânatic şi şeful de echipă a început să-l aprecieze. Se putea baza pe el. A început să câştige bine şi să pună banii la CEC.

Într-o zi, însă, şi-a tăiat un deget de la mână cu foarfeca pe care voia să o ascută. Maramureşeanca ce pusese ochii pe el, îl îngrijea şi-i spăla hainele, l-a bandajat, înfăşurându-i mâna într-un sul de pansament. Seara a văzut însă că şi l-a scos. Mă vindec eu altfel, a spus el când i-a reproşat că şi-a scos pansamentul. Ion se oprea la vițele tăiate cu o zi înainte şi lăsa să pice sevă pe degetul rănit. După o lună, rana s-a vindecat. Într-o seară, Apuşcheriţei a simţit furnicături în degetele lipsă de la picioare. A crezut că este din cauza vremii, căci fuseseră câteva zile cu ploaie măruntă, mocănească. Mâncărimea a continuat şi, după un timp, Blegeală a anunţat în dormitor, cu glas normal, că îi cresc degetele de la picioare. Maramureşenii l-au privit cu neîncredere. Mă, nene, să nu te zăludeşti, i-a spus un lucrător mai în vârstă. Dar l-au pipăit. Acolo unde fuseseră degetele, apăruseră bobiţe roşietice, ca nişte negi. După alte luni, prin toamna lui 1998, tocmai când strugurii pârguiau frumos în vie, bobiţele erau deja mari, dar nu semănau cu degetele, ci cu butucii de viţă. Ioane, alea sunt rădăcini de vie, nu degete, i-a spus maramureşeanca lui, înainte de a pleca înspre staţia de autobuz, pe urmele grupului ce se retrăgea către casă, la iernat. Apuşcheriţei rămânea pe loc, trist, ca paznic la fermă. Să te duci la doctor, Ioane, i-a strigat femeia de departe.

Nu s-a dus la medic decât în primăvară, când începuseră să-i crească ramuri de vie la mâini. Cele de la picioare aveau deja zece centimetri. Nu mai putea să se încalţe, aşa că îşi făcuse el nişte opinci imense dintr-o cameră de tractor, pe care şi le lega cu sfoară sub genunchi. Doctorul din Tufuleşti s-a speriat când l-a văzut, şi-a făcut cruce şi a chemat salvarea să-l ducă la spital. Chirurgul s-a speriat şi el, mai ales că-şi amintea că tot el îi amputase degetele de la picioare cu un an în urmă.

Avestiţa Apuşcheriţei Blegeală a citit din nou despre soţul său în Evenimentul zilei. Jurnalistul care dăduse ştirea vorbea despre Ion ca despre jumătate om – jumătate viţă de vie. Apuşcheriţei a refuzat să fie operat. De data aceasta Avestiţa l-a prins în spital, unde era privit ca o curiozitate ştiinţifică. A venit să-l ia acasă şi el s-a bucurat. A refuzat să-l lase la Bucureşti, pentru investigaţii la Spitalul Militar Central.

Ion Apuşcheriţei Blegeală trăieşte şi astăzi la el acasă. În fiecare primăvară îşi tunde singur joardele crescute la mâini şi la picioare peste an. A încercat să le taie mai des, dar îl doare şi sângele ţâşneşte şuvoi.

MARCEL LUCA

VĂ PLAC MUTANȚII?

Din vârful colinei, întins pe burtă între două tufişuri verzi de manchură, Charlie studia cu atenție topografia terenului cu scopul de a identifica cel mai prielnic loc în care să-şi organizeze ambuscada.

Versantul dealului din față primea în plin soarele dimineții de iulie care poleia cu argint strălucitor sârmele de-a lungul cărora se aliniau, în şiruri disciplinate, pomii încărcați cu merele aproape pârguite ale plantației *Mac Guire and Company*, coborând în terase tot mai largi până la împrejmuirea înaltă de plasă metalică de la poale. Aceasta îşi înşira stâlpii de beton pe marginea şoselei care, venind dinspre Norway Creek, la est, dispărea brusc în dreapta, spre Yellowtown, la nord-est, printr-o curbă "în ac de păr".

Mulțumit de acțiunea lui de cercetare, Charlie se săltă în genunchi şi, după ce îşi recuperă din iarba înaltă de timoftică puşca-mitralieră, porni să coboare în salturi repezi spre o mică râpă pe care o identificase cam la vreo sută de metri de curbă. Iarba deasă, boschetii de trandafiri sălbatici, ca şi o diferență de nivel față de şosea de circa trei metri, ofereau locul ideal pentru pândă.

Soarele încălzea cu tot mai multă putere şi Charlie, pe care îl gâdilau neplăcut picăturile de transpirație ce se rostogoleau pe sub tricou dinspre ceafă, de-a lungul şirei spinării, privea cu invidie furnicile cafenii alergând nepăsătoare, la umbra ierburilor de sub nasul său.

După vreun sfert de ceas, percepu apropiindu-se dinspre Norway Creek trepidația inegală a unui motor astmatic. Înălță capul şi îl recunoscu, încă de la distanță, la volanul hodorogitului tractor portocaliu, pe Pete O'Brien, guralivul care muncea cu ziua la *Linsturm Ranch*. Nu, n-avea nimic împotriva lui. Se hotărî să mai aştepte.

Când peste puțin timp se auzi din nou bâzâitul unui automobil, venind dinspre Yellowtown, Charlie ridică arma, îi înşurubă patul în umăr şi-i fixă cătarea pe marcajul care înjumătățea şoseaua la ieşirea din curbă. Aproape imediat, un break verde îşi expuse pentru câteva clipe profilul clasic de *Ford*, după care, cu soarele sclipind orbitor în parbriz, o coti spre est.

Cu degetul apăsând încet dar continuu pe trăgaci, luptătorul solitar urmărea cu insistență ținta mobilă.

Secvențele următoare s-au succedat cu o iuțeală neverosimilă, dar Charlie le-a surprins exact, pe fiecare în parte, urmărind parcă un film redat cu încetinitorul.

Întâi şi-a făcut apariția în spatele *Ford*-ului, derapând puternic, un *Oldsmobile* gălbui, urmărit la mică distanță de o maşină vopsită în culori bălțate, a poliției rutiere.

În clipa în care degetul aduse trăgaciul în punctul critic, când arma vibră într-o rafală scurtă, limuzina urmărită tocmai ieşise, surprinzător, din traiectoria pe care o parcursese în două roți fumegânde şi, încă insuficient stăpânită, atinse tangențial, în încercarea sa de ocolire nereglementară, aripa din dreapta-spate a break-ului, imprimându-i acestuia o mişcare de rotație spre stânga.

În momentul în care şi maşina poliției, întovărăşită de urletul sălbatic al sirenei şi aureolată de spoturile roşii ale girofarurilor, îl depăşea, *Ford*-ul cel verde tocmai îşi începuse prima dintre cele trei spectaculoase răsturnări care aveau să-l aducă în cele din urmă aproape în dreptul văgăunii de pândă, aşezat pe roțile sale, în curmezişul şoselei.

Uluit de cele întâmplate sub ochii săi, Charlie fu cât pe ce să o ia mai întâi la fugă, dar imediat îşi regăsi o parte din sângele rece de care era atât de mândru să facă paradă în raporturile sale cu fetele pastorului Mac Quina, încât găsi de cuviință să se extragă din bârlogul ce-i slujise de adăpost, pentru

a se apropia, din câteva salturi, de maşina accidentată.

Cu portiera din dreptul postului de pilotaj smulsă, cu celelalte larg deschise, cu tăblăria capotei strivită în mod jalnic, *Fordul* părea că-şi plânge cu discreţie nenorocirea în picăturile mărunte ce se scurgeau din radiatorul plesnit.

Observând cu coada ochiului silueta bărbatului de la volan, încă fixat în chingile centurii de siguranţă, cu tâmpla sprijinită de armătura volanului şi ochii goi, lipsiţi de expresie, îndreptaţi dincolo de rama parbrizului făcut ţăndări, undeva spre plantaţia *Mac Guire*, Charlie renunţă la o inspecţie mai amănunţită. Se hotărâse chiar să plece, când, la cinci-şase paşi mai în faţă, aproape în buza şanţului de scurgere, văzu o cutie de carton, asemănătoare celor în care se vând mingile de *baseball*.

Fără să mai stea pe gânduri, alergă spre ea, o puse sub braţul stâng şi, cu arma în cumpănire în mâna cealaltă, începu să escaladeze colina spre primul său loc de observaţie. De acolo zări, în scurt timp, venind dinspre est, o caravană zgomotoasă de maşini ce unduia ca un şarpe inconsistent în aerul de-acum încins şi tremurător, semn că şeriful din Norway Creek îşi intrase în atribuţiuni.

Aruncând o ultimă privire spre locul accidentului, Charlie o luă la goană spre casă, ocolind cu grijă, de la distanţă, uriaşul buldog al mătuşii Bettsey, evadat din nou de sub ocrotirea ei tiranică, sări peste gârla atât de pretenţios numită *Glass River* şi, cu sufletul la gură, pătrunse pe poarta din spatele grădinii.

În coliba răcoroasă, meşterită cu mâinile sale sub bătrânul cireş, rezemă puşca-jucărie primită în dar cu două zile mai înainte, la împlinirea vârstei de nouă ani şi, aşezându-se pe o mână de iarbă cu picioarele încrucişate, îşi contemplă prada de război.

Nu fără oarecare trudă, Charlie reuşi să dezlipească fâşiile late de scoci şi să ridice capacul cutiei în care descoperi, fără prea mult entuziasm, zece tuburi de sticlă, aşezate în alveole potrivite pe măsura lor în masa de poliester.

Cum era fiu de medic, înţelese de îndată că avea de a face cu un soi de eprubete, închise însă la ambele capete, în pântecul cărora lucea verzui un lichid vâscos. Dintr-o precauţie instinctivă îşi propuse să predea trofeul cucerit în luptă tatălui, însă ghinionul intervine întotdeauna cu amendamentele sale atunci când planurile unui puşti nu îl includ şi pe tovarăşul lui de joacă, în speţă un căţelandru de vânătoare pe nume Bob.

Căci iată-l pe Bob năvălind sub acoperişul wigwamului şi lătrând bucuros, în timp ce sare cu labele din faţă pe umerii băiatului. Scurta vânzoleală a fost suficientă pentru ca eprubeta cercetată să ajungă din mână sub tălpile bocancilor de iarnă (asimilaţi cu cei ai puşcaşilor din infanteria marină), iar lichidul eliberat să se scurgă printre firele de iarbă.

Charlie adună prevăzător cioburile, puse cutia cu restul de capturi pe un butuc ce-i servea de masă şi porni spre casă cu puşca în bandulieră, sugându-şi preocupat degetul pe care şi-l rănise. Bob îl urma vioi, încercând mereu să hăpăie fluturii multicolori ce străbăteau în zbor dezordonat spaţiul aerian al potecii.

La prânz, Charlie fu muştruluit pentru inexplicabila lipsă a poftei de mâncare, apoi fu apostrofat copios pentru neatenţia-i condamnabilă care a dus la spargerea unei vaze de porţelan chinezesc din colecţia paternă şi certat cu toată severitatea pentru răutatea ce o dovedise călcând fără ezitare coada motanului răsfăţat al familiei.

În cele din urmă tatăl, doctorul James Everett, îi ceru să-i aducă servieta aflată în maşina parcată în faţa garajului. După mai bine de jumătate de ceas de aşteptare, impacientat, doctorul îi ceru doamnei Alice Everett să-i prezinte în faţă feciorul spre dreapta judecată.

După puţin timp mama se reîntoarse, aproape fugind, cu Charlie în braţe şi cu lacrimi în ochi.

- Pentru Dumnezeu, Jim, ce-o mai fi şi asta? L-am găsit sprijinit de cutia poştală din stradă, plângând şi repetându-mi: "Mamă, nu ştiu unde sunt!..."

Speriat, răsturnând scaunul pe care şezuse, doctorul se repezi spre ea, luându-i povara preţioasă de la piept pentru a o depune apoi, grijuliu, pe patul de consultaţie al cabinetului său.

În zorii dimineţii următoare, după veghea neîntreruptă la căpătâiul băieţelului, tatăl exclamă cu glas surd în timp ce privea îndelung la coloana arginitie a termometrului, pentru a ocoli, poate, privirile disperate ale mamei:

- Meningită! În forma cea mai gravă...

Pentru Nick Simons, şeful diviziei *Securitate*, ieşirile violente ale lui Aloys J. Tornhill, directorul executiv al laboratoarelor VITROMAX, nu reprezentau o noutate. Cu toate acestea, cea căreia trebuia să-i facă faţă acum nu suferea vreo comparaţie.

În cele din urmă, Tornhill îşi şterse fruntea transpirată cu batista albă de la piept şi reformulă

cu voce răguşită, epuizată, ideea pe care o exprimase până atunci prin urlete paroxistice:

- Cum a fost posibil să-l laşi pe Sanders să transporte singur, de capul lui, fără pază corespunzătoare, o substanţă care costă peste zece mii de dolari miligramul? Nu am pierdut doar un savant de calibrul, ci şi rezultatele unei munci de câţiva ani! Unde sunt cele zece flacoane de concentrat?!

Nick Simons consideră că e momentul să se facă auzit:

- Domnule director, nu a fost prima dată când Sanders s-a sustras regulilor de securitate, pe care ştiţi prea bine că le detesta şi le ignora în aceeaşi măsură. Transportul flacoanelor la instalaţia-pilot din Norway Creek era fixat pentru a doua zi, cu un conteiner blindat, etanşeizat biologic şi cu discretă, dar sigură, pază înarmată. Ca de obicei însă, el a preferat să ne tragă o cacialma, acţionând ca un iresponsabil...

Poliţistul fără uniformă făcu o scurtă pauză, apoi continuă precipitat:

- Cât despre "material", nici urmă! Am scotocit împrejurimile locului cu pricina, la centimetru pătrat, în două rânduri! Dacă ancheta poliţiei, ca şi a noastră, n-ar fi stabilit, indubitabil, că a fost vorba de un accident nefericit, nepremeditat, m-aş fi gândit la o înscenare mizerabilă, dar aşa...

- La dracu! bătu Tornhill cu pumnul în masă. Şi totuşi, se află în mâna cuiva! Îţi dai seama ce dezastru ne paşte dacă nu recuperăm eşantionul în întregime? Imaginează-ţi numai că presa află de existenţa acestui nou virus, îşi pune, firesc, întrebarea: *"Cui prodest?"* şi-l reperează pe clientul arab! Dincolo de eşecul financiar, s-ar înşirui anii mulţi de puşcărie pe care îi prevede *Legea boicotului împotriva ţărilor care practică terorismul de stat.*

Nick Simons se foi neliniştit pe scaunul său, tamburinând cristalul mesei de conferinţă din faţa sa cu degetele mâinii stângi, frecându-şi apoi, gânditor, bărbia proeminentă.

- Şi totuşi, domnule director, ar exista câteva indicii firave...

- Dă-i drumul, ce te mai moşmondeşti atâta! se aprinse domnul Tornhill din nou.

- Dintr-o relatare a unui muncitor agricol aflat în trecere cu tractorul, cu doar câteva minute mai înainte de accident, la câţiva paşi de locul cu pricina, s-ar fi aflat un copil, un puşti...

- Dumnezeule! Ce simplu ar fi să...

- O clipă! Băiatul, cam de zece ani, este fiul doctorului James Everett. Necazul este că-i inabordabil! Se pare că a fost atins de o formă de meningoencefalită deosebit de violentă.

- Dumnezeule! se repetă din nou directorul executiv, de astă dată cu glasul aproape pierit. Unde se află acum?

- După o noapte petrecută acasă, în stare de inconştienţă, a fost transportat ieri la clinica *Fundaţiei Frederikson*, din Yellowtown...

Aloys J. Tornhill se sculă în picioare şi îşi purtă cu paşi repezi trupul slăbănog spre una din ferestrele cabinetului. După câteva clipe de meditaţie, se întoarse cu faţa spre Nick Simons şi-i spuse cu vocea lui şuierată, dintotdeauna:

- Nick! Eşti un profesionist! Ia măsurile necesare şi, la noapte, să-mi scotoceşti casa doctorului Everett cu maximum de atenţie şi minimum de colaboratori. Discreţie totală! Verifică bine mansardele, subsolurile, magaziile, garajul, în general locurile predilecte de joacă ale unui copil imaginativ... Şi bagă de seamă: ratarea trebuie să-ţi pară tot atât de inacceptabilă ca şi propria-ţi moarte!...

*

Lăsând larg deschisă portiera *Plymouth*-ului său, doctorul James Everett sări peste cele trei trepte ale intrării şi, străbătând micul *hall* învăluit în obscuritate, pătrunse val-vârtej în biroul fratelui său.

Aşa cum se aştepta, acesta se lăfăia neglijent în fotoliul-balansoar, cu picioarele sprijinite pe un colţ al biroului şi cu privirea pironită pe zbenguiala peştişorilor dintr-un acvariu minuscul.

În spatele său, între cele două ferestre zăbrelite, trona afişul care contribuise la victoria în alegerile pentru funcţia de şerif al oraşului - un chip zâmbitor sub impecabila pălărie *Stetson* deasupra căreia plutea inscripţia:

CEL MAI BUN ŞERIF
pentru
Oraşul Nostru,

iar sub nodul cravatei, îndemnul:

VOTAŢI-L
pe
EDWARD EVERETT
❖ ŢINTAŞUL DIN YELLOWTOWN! ❖

Porecla o binemeritase prin calităţile dovedite în tirul sportiv şi... profesional.

Şeriful tresări şi, în timp ce-şi readucea încălţările la sol, întrebă cu voce neliniştită:

- Ce face Charlie?

- Îşi revine! E o enigmă că pot crede chiar că este salvat! răspunse doctorul trântindu-se pe scaunul din faţa biroului.

- Iuhuuuu! chiui unchiul băiatului în cel mai autentic stil texan, în timp ce punea la vedere, cu viteza unui iluzionist, o sticlă începută de gin şi două pahare. Dă-i drumul, cu amănunte! mai zise în timp ce turna băutura.

- A scăpat, însă, Edy, crede-mă, ca medic, nu-mi pot explica cum! Şi-apoi... mai sunt nişte chestii care mă neliniştesc. Încep să am bănuieli că virusul care l-a infestat pe Charlie este creat artificial, într-un laborator, prin inginerie genetică, desigur... Şi încep să am convingerea că el era destinat să devină o armă nevăzută, dar implacabilă. Faptul că băiatul a scăpat mă face să cred ori că experimentul se află încă într-o fază primară, ori că modul de inoculare nefiind cel avut în vedere de autori, i-a stimulat lui Charlie o reacţie violentă, dar eficace, a sistemului imunitar...

- Nu-ţi mai fă gânduri rele, Jim, zise Edward Everett ştergându-şi mustaţa roşcovană, umezită de gin. Trage-i o duşcă şi ia lucrurile aşa cum sunt!

- Tocmai asta-i, Edy. Le iau aşa cum sunt. De fapt, am venit să ne sfătuim asupra unor fapte care sunt mai aproape de preocupările tale de om al legii, decât de experienţa mea ca medic...

Cu iuţeala-i caracteristică, şeriful scoase dintr-un sertar un carneţel şi un creion.

- Te ascult.

- Ei bine, ieri, pe la prânz, am primit vizita inopinată a unui individ care s-a prezentat ca fiind funcţionarul unei agenţii de detectivi particulari din Santa Barbara, *PRIVATCONSULT*...

- Nu există! exclamă răspicat şeriful.

- A prezentat o legitimaţie...

- N-are importanţă! Treabă de meseriaşi. Zi-i mai departe!

- Mi-a spus că are mandatul unei firme producătoare de insecticide pentru a face investigaţii menite să recupereze un set de eşantioane de substanţe în curs de testare, care a fost pierdut, dintr-o neglijenţă, pe porţiunea de şosea din apropierea proprietăţii noastre şi că avea motive să creadă că acesta fusese găsit de Charlie, care, ca orice copil curios, l-a ascuns pe undeva. Rugămintea lui, având în vedere pericolul potenţial prezentat de substanţele respective, era să le căutăm şi să le recuperăm împreună. "Trebuie căutat în locurile de joacă predilecte unui copil cu multă imaginaţie!" îmi tot repeta în timp ce făceam, amândoi, investigaţii prin toată casa...

- Dar aţi găsit ceva? interveni, nerăbdător, fratele.

- Nu. Omul era dezamăgit, nu se mai dădea plecat, aşa că l-am dat aproape afară. Trebuia să ajung la clinică, s-o schimb pe Alice la patul băiatului. Acolo, am rămas până la urmă amândoi, pentru că atunci când ea a vrut să se reîntoarcă acasă, a constatat că un derbedeu tăiase mai multe cabluri de la instalaţia electrică a maşinii. Azi dimineaţă, după ce-am reparat stricăciunile, am revenit acasă, unde am crezut că fac un infarct! Cineva ne făcuse o percheziţie, de data aceasta fără menajamente, din care a rezultat un haos deplin şi distrugeri multiple de obiecte...

În timp ce culegeam cioburile colecţiei mele de vase chinezeşti, mi-am amintit de chestia ce o tot repeta individul din ziua precedentă, cu privire la locurile preferate de joacă ale copiilor "imaginativi"! Cum dracu' uitasem de coliba lui Charlie din grădină? Am fugit într-acolo şi, într-adevăr, am găsit imediat o cutie cu nouă flacoane pline cu o substanţă gelatinoasă, sigilate, după cum am observat şi resturile alteia, risipite pe jos.

După ce mi-am adus din casă mănuşi de cauciuc, am decopertat solul colibei şi l-am transportat cu o roabă la groapa de var, răsturnându-l acolo. Cutia cu cele nouă flacoane am introdus-o în focarul cazanului de la instalaţia de calorifer, am aprins injectorul şi...

Şeriful sări în picioare şi, smulgând supărat pălăria aflată deasupra telefonului de perete, o trânti energic de podea.

- Ce te-ai apucat să faci?! Ai distrus nişte probe imediate, probe primare!...

- Poate. Dar... erau prea periculoase. Cu toate că, până la urmă, ar fi putut reprezenta un necesar obiect de schimb...

- Cum adică?

- Se pare că cei care le căutau, negăsindu-le, şi-au îndreptat atenţia spre Charlie, cred că vor să ajungă la el... Ori ca să-l descoase, ori poate şi mai mult, ca să-l investigheze ca pe-un cobai cu privire la efectele produse asupra lui de acest presupus virus...

- Pe toţi dracii, ce te face să crezi asta?

- Un telefon! Uite, astăzi, la câteva minute după ce ai vorbit cu Alice, sora şefă a fost sunată de un tip care, prezentându-se sub numele tău, s-a interesat, în calitate de unchi grijuliu, de starea sănătăţii nepotului, a vrut să ştie dacă i-a revenit memoria, dacă este transportabil şi aşa mai departe...

Şeriful se aplecă cu vioiciune şi-şi recuperă pălăria de pe jos, o puse pe cap aranjându-i maşinal marginile borului cu degetele unei mâini, în timp ce degetele celeilalte pipăiau patul pistolului de la şold.

- Să mergem! Trebuie să organizăm o pază permanentă şi asta o putem face cel mai bine dacă îl readucem acasă...

*

După două luni şi mai bine de convalescenţă forţată, timp în care fusese ţinut în casă ca un veritabil prizonier, lui Charlie i se ridicase monstuoasa interdicţie. Această hotărâre era urmarea unei discuţii dintre tatăl şi unchiul său, în care acesta din urmă încheiase: "Este cazul să lichidăm nesiguranţa asta! După cele două încercări de răpire de până acum, vor urma şi altele, poate mai rafinate, poate mai periculoase. Le vom întinde o capcană!"...

Aşa se face că, după o lâncezeală nesuferită prin spitalele de răniţi de război din spatele frontului, încercatul puşcaş marin îşi regăsise locul de pândă, în apropierea obiectivului.

Cătarea puştii-mitralieră prelua, fără tremur, toate ţintele mobile ce se iveau când din stânga, când din dreapta.

Ei bine, iată-l pe guralivul Pete O'Brien la volanul tractorului său portocaliu, zicându-i voios un cântec din care nu se desluşeau decât frânturi din refrenul săltăreţ:

"Lizzie, Lizzie, nu fi rea,
Saltă sus pe şeaua mea,
Iu-hu-hu, o-la, o-la!..."

Consecvent în simpatiile sale, Charlie îl lăsă pe veselul Pete să treacă nevătămat. De altfel, preocuparea lui principală tindea să devină un *Chevrolet* alb care, stând parcat pe dreapta, imediat după ieşirea din curba "în ac de păr" dinspre Yellowtown, îi obtura serios câmpul de observaţie, fapt care îl irita peste măsură.

La bordul automobilului, Aloys J. Tornhill, directorul executiv al laboratoarelor VITROMAX, se răstea în microfonul unui *talkie-walkie*:

- Detectivule, este fără precedent răspunderea ce mi-am asumat-o prin participarea mea directă la acţiune! De fapt, simt că e o tâmpenie... Deci, atenţie! La cinci secunde după ce semnalizez cu farurile, cobori spre obiectiv şi îl imobilizezi rapid, înainte de a ajunge eu în dreptul tău. La două mile de aici, facem joncţiunea cu elicopterul!...

- Am înţeles, domnule! răspunse cu glas înăbuşit Nick Simons, nescăpându-l din ochi pe băiat.

Acesta, neştiutor de ambuscada în care căzuse, tocmai luase hotărârea să rezolve în mod radical chestiunea ce-l preocupa. Va proceda aşa cum observase el, cu uimire, că este capabil s-o facă de când se înzdrăvenise de boala aceea cu nume complicat.

Întâi închise ochii, concentrându-şi gândurile la *Chevrolet*-ul cel alb, apoi, deschizându-i chiar în clipa în care farurile acestuia străluciră palid, îl ridică la câţiva metri de asfalt. Nu se aşteptase să-i reuşească treaba asta atât de uşor, căci n-o mai făcuse decât cu obiecte mai mici şi mai uşoare, scaune sau mese, aşa că, sedus de ideea verificării performanţelor sale, sări şi mai mult automobilul, suspendându-l cam la nivelul coamei dealului din faţa sa.

Era exact momentul în care, concentrat la ce avea de făcut, Nick Simons ajunse în spatele puştiului, imobilizându-l, iar Edward Everett, Ţintaşul din Yellowtown, instalat sub un măr al plantaţiei Mac Guire, apăsa pe trăgaciul unei carabine, trimiţându-i proiectilul, cu precizie profesională, spre fruntea transpirată a detectivului.

În secunda următoare, automobilul, rămas fără suportul voinţei lui Charlie la peste şaizeci de metri înălţime, alunecând pe o parte, ca o pasăre rănită, se prăbuşi cu zgomot în mijlocul şoselei, iar apoi explozia rezervorului de benzină îl transformă într-un rug autodevorator...

LUCIAN MERIŞCA

SĂ VĂ-NVĂŢ EU SĂ REGRETAŢI?

Nedumerire

Fac parte din masa lichidă a oceanului şi, cu toată modestia care mă caracterizează, trebuie să vă mărturisesc de la bun început un lucru: de când mă ştiu, am fost altfel decât celelalte, decât toate celelalte picături de lichid, care nu fac de dimineaţa până seara decât să se înghesuie în mine şi nu-şi dau seama de nimic, nici măcar de faptul că eu sunt mai deosebită, mai...

- Oh, Doamne, picătura asta de petrol nu mai tace odată?!

Apicultura şi longevitatea

- Iau şi eu cuvântu': Mi-s badea Pătru din comuna X şi în 1822 când am început eu să mă ocup de stupărit...

Alte avantaje ale mierii de albine

Combate insomnia: bunicul a luat o linguriţă de miere în 1940 şi nu s-a mai trezit nici până acuma.

(Amănunt: a luat linguriţa înainte de bombardament.)

Natură moartă

Povestire ecologică de groază.

Fitoapiacupunctura

Se face respectând indicaţiile, prin mijlocirea albinelor dresate special în acest scop.

Enigmă

Confecţionase o bandă Moebius din hârtie igienică şi acum nu ştia ce să facă cu ea.

Cine a început primul?

Omul sau ţânţarul?

Punct de vedere

- Minunat!... Ce frumos şi ce imens este Pământul! zise şi al doilea cosmonaut, păşind pe faţa Lunii.

- Da, într-adevăr, e enorm, spuse primul şi – făcând semnul *O.K.* către camera de luat vederi – alcătui un cerc din unirea arătătorului cu degetul gros, prin care privi planeta, întreagă.

Albă spaimă. Pastel

Cobor în marea nevie a nopţii. Câinele scormoneşte printre pomii de Crăciun aruncaţi dincolo de grilajul de sârmă. Pluteşte un miros dulceag, de gunoaie proaspete. Din ceruri se cerne mătreaţa măruntă a norilor. Pulberea tristeţii aruncată pe acoperişul casei. Pe geam, mari flori de alcool, iar dedesubt mere zbârcite şi palide, ca sânii de babă. În cămări, cimpoaie mari, galbene, şi fluiere prăfuite. Nasuri poroase ca nişte coji de portocală privesc neliniştite, lipite de sticlă. Pe obrajii până nu demult atât de albi, înfloresc rozele timpurii ale tuberculozei. În fundul grădinii, pene indigo cad pe zăpadă. Pe braţele căprui, de ţigancă, ale nucului – ciorchini de negi – ciorile scuturã Luna din racla ei bătută în ţinte.

MICRODICȚIONAR

TRAIAN ABRUDA (n. 1960). Studii de pictură. Pictor, grafician; membru al Uniunii Artiştilor Plastici. Debut expoziţional în 1979. Numeroase expoziţii personale şi de grup, participări la expoziţii internaţionale; trei expoziţii personale la Galeria Helios (1994, 1996, 1998). În domeniul s.f.: grafică în revistele "Paradox" şi "Helion". Premiul I la "Romcon '87" - Craiova, premiul II la "Romcon '88" - Piteşti, premiul I pentru grafică la "Eurocon '89" - San Marino.

ANTIM, VAL (Laurenţiu Turcu, n.1949). Studii: Facultatea de Arhitectură din Timişoara (1976), Université de Biochimie la U.L.B. (Belgia 1993). Prozator de limbă română şi franceză, traducător, gazetar, antologator, redactor la "Ficţiuni" şi (fost) la "Jurnalul S.F". Debut în "Paradox" (1987) cu schiţa *O oază în deşert*, şi (bis!) în "Helion" (1990) cu povestirea *Clementina*, iar în franceză cu *La Reine de Trèfle*, în "Xuensè" (Belgia, 1993). Premii la convenţii naţionale; premiul Editurii Athena, 1996. Proză în "Helion", "Anticipaţia" (+almanahuri: 96,'97,'98), "Ficţiuni", "Astra" (1996 - medalion), "ArtPanorama" (1998 : *Identificarea Paradisului* - miniroman experimental), "Orient Latin", "Orizont". Realizator al unei *Antologii francofone* în almanahul "Anticipaţia '98". Proză în limba franceză: *Belgia* - "Xuensè"(1994-1997), "Phénix"(1998); *Franţa* - "R.D.I", "Miniature" (1995-1997); *Canada, Québec* - "Obscure" (1994). Membru al Asociaţiei SF Francofone INFINI din 1993, şi al ARSFan din 1994. Fost secretar ARSFan (1995-1996).

CHESTER, TONY. Autorul britanic este discret în ceea ce priveşte datele sale biografice. Participă, în 1994, la "Eurocon"-ul de la Timişoara. Ne vizitează, din nou, în martie 1995 şi februarie 1996. Romanul său, *Cel mai bun prieten [=Best Friend]* (din care au fost publicate fragmente în seria "Helion" din 1994), este în curs de apariţie la Editura Sedona.

GHEO, RADU PAVEL (n. 1969). Absolvent al Facultăţii de Litere a Universităţii din Timişoara. Prozator, eseist. Debut în "Jurnalul S.F." (1993), cu povestirea *Un alt răspuns*. Proză în "Helion" *(Legea talionului generalizată)*, "Anticipaţia" *(Hey, you, author..., Ţara în carnaval)*, Almanahul "Anticipaţia" *(Ziua verde a lui Percival)*, "Jurnalul S.F." *(Cântul pentru calea făr' de tihnă, Ultima zi)*, alte reviste şi fanzine. Debut editorial cu volumul *Valea Cerului Senin* (Ed. Athena, 1997). Membru al clubului Helion şi al ARSFan.

GYÖRFI-DEÁK, GYÖRGY (n. 1964). Absolvent al Facultăţii de Fizică a Universităţii din Timişoara. Prozator, eseist, traducător. Debut în "Paradox" (1985), cu povestirea *Vânătorul şi pescarul amator*. Proză în "Paradox" *(Un soare ca un ochi de sticlă, Părul auriu)*, "Helion" *(Lumea din fereastra mea, Umbre pe marginea falezei)*. Prezent în culegeri de povestiri s.f. Fost preşedinte al cenaclului "H.G. Wells" şi membru în redacţia "Paradox"; membru ARSFan.

KONCZ, CRISTIAN (n. 1971). Absolvent al Universităţii de Medicină şi Farmacie din Timişoara. Prozator. Debutează în "Paradox" (1997), cu povestirea *Rochia fetiţei cu buline albastre*. Preşedintele cenaclului "H.G. Wells"; membru ARSFan.

LUCA, MARCEL (n. 1946). Absolvent al Liceului de Filologie-Istorie din Timişoara. Prozator, eseist. Debut în Colecţia "Povestiri ştiinţifico-fantastice" (1970), cu povestirile *Pregătiţi o porţie în plus* şi *Discuţie cu un venusian*. Proză în "Forum studenţesc" *(Contact eşuat, Sfârşitul planetei Zoster)*, "Paradox" *(Planeta fără pterodactili, Ultimul cuvânt, Coincidenţe)*, "Helion" *(Mesagerul, Caroline Project, Lacul păsării Wandoo)*, almanahul "Anticipaţia", alte reviste şi fanzine. Prezent în numeroase culegeri de povestiri s.f. Premii la convenţiile naţionale. Debut editorial cu volumul *Tactică şi strategie* (Ed. Marineasa, 1998). Fost lider al cenaclului "H.G. Wells", membru în redacţia "Paradox"; membru ARSFan.

MERIŞCA, LUCIAN. Absolvent al Universităţii de Medicină din Iaşi. Redactor-realizator de programe la Studioul Iaşi al RTV. Prozator, poet, eseist, redactor. Debut publicistic (în domeniul s.f.) la zece ani. Proză în "Fantastic Magazin" *(Aventurile unor pământeni în Exterior)*, Colecţia "Povestiri ştiinţifico-fantastice" *(Darul)*, "Paradox" *(Zorii unei lungi nopţi)*, almanahul "Anticipaţia" *(Pe cale de dispariţie, Ziua când vor veni extratereştrii)*, "Jurnalul S.F." *(Cerul plin)*, alte reviste şi fanzine. Prezent în culegeri de povestiri s.f. Premii la convenţiile naţionale. Fondator al cenaclului "Quasar" - Iaşi. Membru al ProConSF, al "World S.F. P.A." şi al ARSFan.

SZABO, LUCIAN-VASILE (n. 1965). Absolvent al Facultăţii de Filologie a Universităţii din Timişoara. Prozator, eseist. Debut în "Helion" (1982), cu povestirea *Regăsire*. Proză în "Paradox" *(Pelerin, Martorul ocular, Bursa)*, "Helion" *(Lampagiul, Vânătoare, Satirul)*. Lider al clubului "Helion", membru ARSFan.

E D I T U R A
MARINEASA
Str. Mureş nr.34 - Timişoara

APARIŢII RECENTE:

Seria de poezie

Ana Ştefănescu - Rana perfectă
Ruxandra Cesereanu - Oceanul Schizoidian
Cătălin Lazurca - Remix
Eugen Dorcescu - Pildele în versuri
Traian Pop Traian - Săptămâna 53
Paul Doru Chinezu - În ideea uşilor
Iosif Caraiman - Naşterea, surâsul
Ştefan Baştovoi - Peştele pescar
Gheorghe Izbăşescu - Muza din tomberon
Liviu Ailincăi - Un fel de tinereţe
Nicolae Popa - Marcel e bolnav
Nicolae Popa - Rujul de pe piatra funerară
Francisc Marton - Cuvânt de dor, dor de cuvânt
M. Peia - Hiperesenţele
Simion Mioc - Telecordii şi ludisme

Seria Cursuri / Studii universitare

Otilia Hedeşan - Şapte eseuri despre strigoi
Daniel Vighi - Între hanger şi sofa
I. Funeriu - Eseuri lingvistice antitotalitare
Miodrag Milin (coordonator) - Rezistenţa anticomunistă în Munţii Banatului

Mărturii, documente

Miodrag Milin - Timişoara în revoluţie şi după
Doina Magheţi - Spiru Blănaru
Ileana Silveanu - Cărările speranţei

Science-fiction

Costel Baboş - Un om din Waifalua
Silviu Genescu - T de la sfârşit
Marcel Luca - Tactică şi strategie

... dacă tu vei fi
în Cartea Galbenă
și concurența nu,
înseamnă că
ești cu un pas
înaintea ei

dacă și
concurența
este în
Cartea Galbenă,
cel puțin știi că
la nivelul acesta
nu a reușit
să te întreacă ...

Ești în CARTEA GALBENĂ, ești cu un pas înaintea concurenței!

Telefon/Fax:
BUCUREȘTI 01/3202683, 3237657
TIMIȘOARA 056/214805, 214845, 282019
CONSTANȚA 041/633061

tel: 092.639.464 e-mail: simonah @infocities.ro

NEXING MEDIA

DESIGN WEB CĂUTARE DE INFORMAȚII PE INTERNET COMERȚ ON-LINE